

April 2008
ŠT.

023

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

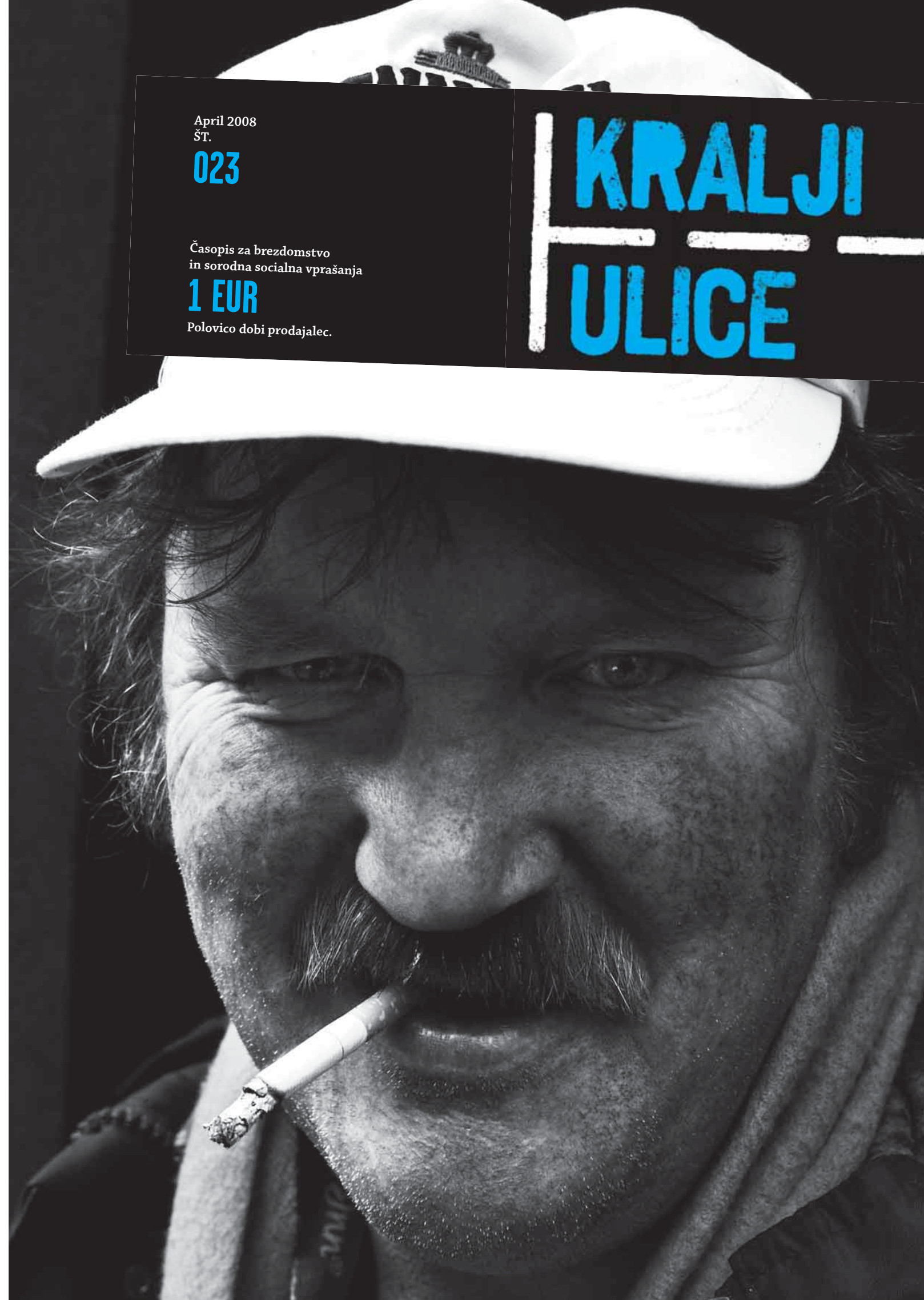

foto: Nenad Maras

NAPREDOVALI SMO

Pred približno petnajstimi leti sem se s prijateljicama odpravila na štop v tedaj srednješolsko »romarsko« središče na sever Evrope. Ko nam je uspelo priti že do table, na kateri je pisalo Amsterdam, smo si oddahnile, misleč, da smo prispele. Pa smo se uštele. Vožnja po obvoznici do središča mesta v počasi premikajoči se koloni je trajala še neskončno dolgo, vozница pa je bila kul, iz česar sem sklepala, da je to zanj nekaj vsakdanjega. Tedaj še nisem vedela, kaj je to ljubljanska obvoznica, tedaj smo se z avtom vozili le, če smo šli kam, kamor se z avtobusom, kolesom ali vlakom ni dalo priti. Danes, petnajst let kasneje, se peljem z avtom po obvoznici iz službe in se mi v spomin vrne opisani prizor. Sem sredi nepregledne kače, vsakdo sam v svoji pločevinasti krsti sprijaznjeno sedi in čaka, da se začarana kača kam premakne. Napredovali smo.

Bila sem mala, na naši ulici pa je stala ena sama kanta za smeti, v katero smo enkrat tedensko stresli nekaj smeti, brez posebej temu namenjene plastične vrečke. Potem pa sem bila pred leti spet na severu, neke v Nemčiji. Tam sem videla, kako ljudje z ogromnimi avti odvažajo smeti v številne ogromne zabojnike, ločujejo zeleno, rjavo in prozorno steklo, čudila sem se, od kod jim vse to. Podobno sem počitnice pred več kot desetletjem preživela v Švici. Vsak konec tedna smo se z dvema velikima avtoma odpeljali v trgovino. Nič mi ni bilo jasno, ko mi je mama otrok, ki sem jih pazila, rekla, naj vzamem en nakupovalni voziček jaz in ona bo drugega, ko pa smo prišli do hladilnikov z mlečnimi izdelki, me je zmedla, ko mi je rekla, naj si iz skoraj nepregledne vrste jogurtov izberem jogurt zase. Danes je tudi pred našim blokom vse več različnih kant za smeti, seveda, saj nas s polic dan na dan pozdravljajo novi proizvodi, ki jih preprosto moramo imeti. Napredovali smo.

Nekje okoli leta devetdeset smo državljani Slovenije dobili vsak svoj mikro delček nekdanj družbenega premoženja. Danes pa, napredovali smo, poberejo naslove novih državljanov že v porodnišnici in v prvih mesecih otrokovega življenja se kar vrstijo ponudbe različnih zavarovalnic in delniških družb, ki staršem polagajo na srce, da je potrebno za malčka začeti varčevati od samega začetka, če želimo, da bo imel možnost privoščiti si šolanje, stanovanje in zdravstvene usluge. Torej te stvari ne bodo dostopne vsem? Ponudniki megle igrajo na noto, da smo slabi starši, če ne bomo svojim otrokom zagotovili »varne prihodnosti«. Če dobro premislim, bi svojemu otroku raje zapustila znanje, kako skupaj z drugimi bitji solidarno živeti v enakosti in sožitju, ter košček sveta, kjer bo po možnosti lahko tudi dihal. S pomočjo plačljive izobrazbe si bo morda, ampak res le morda, lahko zagotovil dobro plačano službo ter status povprečno konformiranega idiota, dvomim pa, da bo kupljena izobrazba lahko služila temu, čemur naj bi izobraževanje po mojih naivnih idealih služilo ustvarjanju pravičnejšega, bolj složnega in solidarnjšega sveta. Zato nočem čakati na drobtinice, ki jih bodo odškrnili bogatuni, medtem ko bogatijo na tuj račun, in vesela sem, da sem svojo drobtino takoj, ko so mi jo v devetdesetih dodelili, nemudoma zamenjala za droben keš in se z njim odpravila s prijateljico na potovanje. Moji idoli tako ne vozijo avta in ne rabijo nešteti ločenih kant za odlaganje svojega tako heterogenega dreka. Bolj kot piarovci, menedžerji, direktorji in kar je še drugih zastavonoš neoliberalizma, se mi zdijo za ta naš svet usodno pomembni smetarji, da ves ta za nič proizveden drek od nas odvažajo, da bi se v njem ne utopili. Bolj od pridnih potrošnikov, ki se redno vozijo v javna skladišča polnit vozičke po diktatu reklam in ki imajo pač to srečo, da lahko brez težav sledijo pravilom igre turbokapitalizma, spoštujem ljudi, ki brskajo po smeteh in resnično reciklirajo. Kdaj bomo dojeli, da so oni, in ne mi, ljudje prihodnosti?

Špela Razpotnik

Urednica:

Špela Razpotnik

Namestnika urednice:

Bojan Dekleva in Maja Vižintin

Uredniški odbor:

Maruša Bertoncelj, Katja Bizjak, Tomislav Gruden,

Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar

Sodelavci uredništva:

Jakob Haris, Janez Kompare, Maja Kozar,

Bojan Kuljanac, Andrej Mesarič, Toni Meško,

Miran Možina, Urban Tarman, Tanja Vuzem

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Prelom:

Maja in Nejc

Lektoriranje:

Matilda M. Dobro, Maruša Bertoncelj

Ilustracije:

Nik Knez, Damjan Majkič, Matilda M. Dobro, Bojan Sklepič

Janč, Damijan Sovc, Marjan Kolenc, Tjaša Žurga, Ban

Fotografiji na ovitku:

Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije je v Sloveniji 20 EUR, v tujini pa 40 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503, fax: 059 022 504

E-pošta: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

Novost! SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev ter postal redni, mesečno izhajajoči časopis, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve --

Urad za mladino -- Urad Vlade za komuniciranje --

Urad za enake možnosti -- FIHO

Od januarja 2007 so Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

www.cestni-glasovi.org

vs drugačni
vs enakopravni

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Kazalo:

To sem jaz:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 INTERVJU Z NIKOM KNEZOM
- 6 STARE STVARI V NOVEM OBTOKU
- 7 ZBIRAM PLOČEVINO ZA SREČNEJŠO DOMOVINO
- 8 GRAFITOMI
- 9 SOCIAL-EGO TURBULENCA
- 9 TATOO ZGODBA
- 9 ZGODBA MEDICINSKE SESTRE
- 10 PLURIBUS UNUM: SOCIALNO PREDOZIRANJE
- 11 VTISI S PREMIERE
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 F-MAIL
- 16 ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU
- 17 NADoGLAS
- 18 SOL IN KOPER
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 PAMFLET
- 21 KRALJ IN KRALJICA
- 22 FRANJO FRANČIČ
- 24 GOGIJEVA KOLUMNA
- 26 PISMA BRALCEV
- 27 PRED 100 LETI
- 27 SMS-KOMENTARNICA
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILLO

ZMAJČEK

Kolegi me Zmajček kličejo zato, ker sem njega dni aktivno letal z zmajem, kasneje pa s flašo, in to toliko časa, da sem zapil še zmaja. Alkoholizem je sploh zelo naporen šport – zahteva celo telo in duha, naporen še bolj kot zmajarstvo – vrhunski šport pač. Sicer je pa to že Tito dejal: »Piti, piti in še enkrat (se učiti) piti.«

Seveda je pa poleg pijače nujno tudi obilno kaditi, kajti pijača brez cigarete je kot župa brez soli. Nace, moj trener v tem vseslovenskem športu, mi je sploh svetoval, naj čimveč kadim, da se mi bo povečala pljučna kapaciteta in bom čimprej kandidat za olimpijske igre na Žalah (dva metra pod zemljo). Nekoč sem si nabavil celo ženo – zmaja, toda ta zveza se ni obnesla. Pravim – bolje z zmajem v nevihtnem oblaku ali viharju, kot z žensko pod isto streho.

Zopet si želim kupiti zmaja, zato hvala, ker ste kupili Kralje ulice in tako prispevali vsaj za en »šrauf« na zmaju.

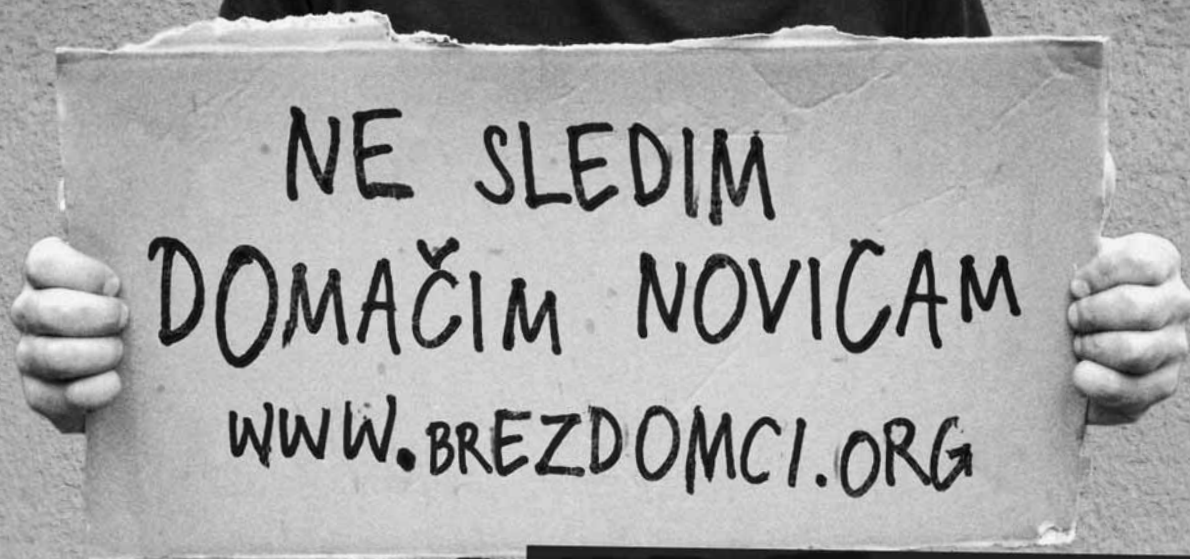
Torej, cenjena stranka, pripravite drobiž za naslednjo številko (lahko tudi več), če bom seveda še vijugal cikcak po tem blesavem planetu ...

Zmajček

03
KRALJE
ULICE

SICER JE PA TO ŽE TITO DEJAL:

»PITI, PITI IN ŠE ENKRAT (SE UČITI) PITI.«

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

INTERVJU Z NIKOM KNEZOM, AVTORJEM STREET STRIPNIKA 2

V začetku aprila izide stripovski album Street Stripnik 2, ki ga je narisal naš »hišni umetnik« Nik Knez. V albumu so – za razliko od Street Stripnika 1, v katerem so bile objavljene samo karikature – objavljeni stripi. Kar 27 eno- ali dvostranskih stripovskih zgodb je v njem; manjše število ste jih bralci Kraljev ulice že videli, večine pa ne. Ob izdaji smo avtorju zastavili nekaj vprašanj.

04
KRALJI
ULICE

Foto: Tanja Paravina

Na prvi strani Stripnika piše, da »ti veš, kam greš«. Ali res veš, kam greš?

Ja, ko bom končal svojo nalogo na tem planetu, bom zapustil telo in odšel s polno zavestjo v drugo dimenzijo.

Kako in kje si se naučil tako risati? Si imel kakega vzornika, učitelja?

Rišem že od samega začetka, odkar pomnim. Nimam niti vzornika, niti nisem imel učitelja, nihče ne vpliva name. Le moji prijatelji in prijateljice mi dajejo komentarje na moje risbe in tem komentarjem včasih prilagam svoje delo.

Od kod ideje za tvoje stripovske zgodbe?

Izpod odeje. Ideje nastanejo tako, da mi v prazno glavo pridejo misli in slike, ali pa dobim ideje iz svoje trenutne življenjske situacije. Največ idej dobim ob polni luni, ki zmeraj sije skozi okno na mojo delovno mizo.

Ali moraš imeti med svojim delom zagotovljene kake posebne pogoje, uživaš na primer posebno hrano ali poslušas posebno glasbo?

Nič od tega, rabim le mir in malo »domačice«.

Se med risanjem mučiš ali zabavaš?

Delam pod rahlim stresom, ampak v vsakem stripu je tudi dovolj zabave, da nevtralizira te stresne situacije.

Lahko vedno ustvarjaš ali imaš kaka obdobja ustvarjalne krize?

Posebnih ustvarjalnih kriz ni, me pa včasih moti to, da imam hkrati v glavi tudi druge načrte, ker tudi pišem in slikam.

Ali narišeš stripe v enem zamahu ali jih delaš počasi s presledki, jih popravljaš, prerisuješ, dopolnjuješ?

Ne, strip narišem takoj; če ni dober, ga vržem stran in narišem novega.

Kateri od stripov v Stripniku ti je najljubši in zakaj?

Najljubši mi je strip Kransterdam, ker sem v Kranju doživel nekaj posebnega: pojavila se je soba, kjer ta sploh ne obstaja, in v njej sem se odpočil, ko sem bil utrujen. Drug dan pa je več ni bilo, tam je bil samo zid. To doživetje sem poskusil narisati in opisati v stripu z naslovom Kransterdam.

Kakšno vlogo ima v tvojih stripih ljubezen? Verjameš v ljubezen?

Ljubezen je povsod prisotna. Obstaja tudi v trenutku nastajanja vsakega mojega stripa, ker je vsaka črta v njem potegnjena z merico ljubezni.

Vprašanje za zaključek: kaj bi sporočil bralcem svojih stripov?

Zabavajte se ob branju Stripnika. Če boste Stripnik pridno kupovali, obljudim vsako leto izid novega Stripnika, vsak bo boljši. Svoje ocene, mnenja in kritike pa lahko pošljete na uredništvo časopisa Kralji ulice.

Spraševal in zapisoval Bojan Dekleva

O čem govorijo tvoji stripi?

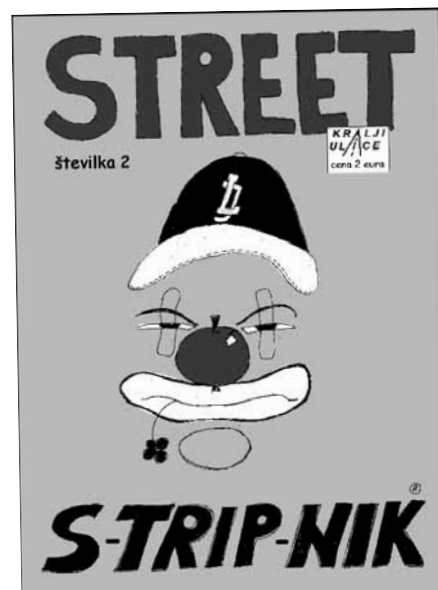
Moji stripi govorijo o različnih socialnih tematikah, na primer o brezdomstvu in življenju na cesti. Bolj ali manj imajo vsi besedilo v pesniški obliki, za lažje branje in zabavo.

Kako so nastali stripi, ki so objavljeni v drugi številki Stripnika?

Nastali so v umetniškem afektu, v poznih nočnih urah; vi pa jih lahko berete tudi podnevi.

Ali v stripih pišeš tudi o svojem življenju?

Nekaj vsebin je iz mojega življenja. A saj je vsak moj strip del mojega življenja, saj sem ga sam ustvaril.

NIHČE MI NE MORE PREPREČITI,
GREM SI KUPIT NOVI STRIPNIK 2.
VEČ KOT 25 STRIPOV....

ZA SAMO 2 EURA

STARE STVARI V NOVEM OBTOKU

Dobrodelna stojnica Kraljev ulice

06
KRALJI
ULICE

Projekt dobrodelne trgovine (dobrodelne posredovalnice rabljenih predmetov), ki smo vam ga predstavili v eni izmed prejšnjih števil, se počasi razvija. Ker se v Društvu za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice držimo načela majhnih korakov, smo se odločili, da rabljenim stvarjem omogočimo ponoven obtok, in sicer najprej na dobrodelni stojnici, ki jo bomo imeli **18. in 19. aprila na Čopovi ulici**. Po nizki ceni bomo prodajali rabljene predmete, ki jih nekateri ne potrebujejo več, drugim pa pridejo še kako prav. Vabljeni torej, da nam podarite stvari, ki vam doma po nepotrebnem zavzemajo prostor. Zasluge od prodanih predmetov bo šel za delovanje in razvoj društva Kralji ulice.

Osnovni področji delovanja dobrodelne posredovalnice rabljenih predmetov (ang. *thrift store*) sta **socialno in ekološko področje**, saj gre za **ponovno uporabo predmetov**, ki jih nekateri ne potrebujejo več in bi jih zavrgli, drugim pa lahko pridejo prav. Z zaposlovanjem v socialnem podjetju se omogoča reintegracija socialno izključenih skupin – tako v polje plačanega dela kot tudi v širšo družbo. Dobrodelna posredovalnica

posluje po etičnih načelih, saj zaposlenim nudi primerno plačo, presežek od prodaje pa se porabi za delovanje primarnih ciljev nevladne organizacije (socialna integracija marginaliziranih skupin, razvoj humanitarne dejavnosti, ekološki cilji).

Dobrodelna posredovalnica ima kot socialno podjetje še širši vidik socialnega vključevanja. Zaradi dostopnih cen v njej nakupujejo ekonomsko deprivilegirani ljudje, ljudje brez ali z zelo nizkimi dohodki, kar jim kljub majhnim ekonomskim sredstvom omogoča vključitev v sodobno potrošniško družbo. Simbolno to postavlja zelo pomemben vidik vključitve socialno izključenih, saj lahko **življenje v potrošniški družbi pri ljudeh s pomanjkanjem finančnih virov povzroči visoko stopnjo občutka odtujenosti, odrinjenosti ter frustracij**. V družbi, kjer so življenjski projekti v veliki meri zgrajeni okoli potrošniške izbire, revščina predstavlja globoko družbeno zavrnitev, saj revni ne morejo v predpisani meri izpolnjevati svoje temeljne funkcije, ki jim je predpisana v tej družbi. Z vzpostavitvijo dobrodelnih posredovalnic se kupna moč revnih večja, kar vpliva

na njihov občutek samospoštovanja, saj se lahko udeležujejo v kupovanju, ne le v pridobivanju stvari v različnih dobrodelnih ustanovah. Ustanovitev dobrodelne posredovalnice je tako v skladu z glavno usmeritvijo društva Kralji ulice, s t.i. programi »**pomoč za samopomoč**«.

foto: Marija M. Dobro

V DRUŠTVU KRALJI ULICE SE DRŽIMO NAČELA MAJHNH KORAKOV. TAKO SMO SE ODLOČILI, DA RABLJENIM STVAREM OMOGOČIMO PONOVEN OBTOK, IN SICER NAJPREJ NA DOBRODELNI STOJNICI, KI BO 18. IN 19. APRILA NA ČOPOVI ULICI. VABLJENI, DA NAM PODARITE RABLJENE STVARI, KI VAM DOMA PO NEPOTREBNEM ZAVZEMAJO PROSTOR.

V LETU DNI PODARJENIH PREKO 80 PRALNIH STROJEV, 130 MONITORJEV, 230 POSTELJ TER PREKO 1.200 MALIH ŽIVALI

Spletni daritveni oglašnik je sredi marca praznoval svoj prvi rojstni dan. Marca 2007 sta študenta Miha Jereb in Anže Šuštar v sodelovanju s Slovensko Karitas na spletnem naslovu www.podarimo.si postavila daritveni oglašnik, ki je namenjen izključno darovanju. V letu dni je portal obiskalo preko 230.000 različnih obiskovalcev in obiskovalk, ki so naredili preko 9 milijonov ogledov strani in objavili skoraj 9.000 oglasov. V enem letu je daritvenemu oglašniku uspel več kot zavidljiv podvig: preko 30.000 različnih mesečnih obiskovalcev, ki na mesečni ravni naredijo preko milijon ogledov strani in v povprečju dnevno oddajo 15 oglasov tipa »podarim« in 15 tipa »potrebujem«.

Za boljšo predstavo: v enem letu je bilo preko portala podarjenih preko 90 sedežnih garnitur, 80 pralnih strojev, 40 hladilnikov, 30 zamrzovalnih skrinj, 230 postelj, 60 otroških vozičkov, 6 sobnih koles, 12 bolj ali manj vozni avtomobilov in preko 1.200 malih živali. Zavedati pa se je treba, da se »šenkanemu konju ne gleda v zobe« in da brezplačni predmeti slej ali prej dobijo nove lastnike. Najbolj želeni predmeti, kot so pralni stroji in kuhinjski elementi, so na portalu prisotni le nekaj minut. Vse se je začelo v začetku leta 2007, ko sta Miha in Anže dobila idejo, da naredita oglašnik, ki mu v slovenskem spletnem prostoru ni para – oglašnik, kjer so vse stvari zastoj! K sodelovanju

sta povabila Slovensko Karitas, ki jima je predstavila problematiko revščine in dala napotke k zasnovi portala, prijaznega ljudem, ki niso preveč vešč v uporabi računalnika. Prav tako sta k sodelovanju povabila Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice. V zadnjem mesecu pa so se oglašniku pridružila tudi zavetišča in društva za pomoč živalim in tako še dopolnila ponudbo malih živali. V letu 2008 bi daritveni oglašnik Podarimo.si rad dosegel 60.000 obiskovalcev mesečno. Ključ do uspeha je, da vsak izmed nas najprej pomisli na darovanje uporabnih predmetov, šele nato na kosovni odvoz. Najsrečnejši so namreč tisti, ki srečo razdajajo.

ZBIRAM PLOČEVINO ZA SREČNEJŠO DOMOVINO

V našem društvu smo se odločili, da bomo naredili nekaj na našo zastrupljeno in hrkajočo Zemljo. Eden od načinov za zmanjševanje onesnaženosti okolja je ločeno zbiranje in predelava odpadne embalaže. To je prispevek, ki ga brez večjih odrekov in naporov lahko darujemo vsi. Kralji ulice smo zato podprli projekt zbiranja praznih aluminijastih pločevink pijač, s katerim pa ne želimo pospeševati nakupa le-teh. Gre za projekt z imenom Podari pločevinko, ki – poleg tega, da ekološko osvešča – z zbranimi sredstvi podpira različne organizacije, med drugim tudi Kralje ulice. Ta projekt se zavzema za to, da bi ljudje podarili pločevinko (v humanitarne namene) ter hkrati prispevali k čistejšemu okolju, namesto da pločevinke mečejo v smeti.

V dnevnem distribucijskem centru na Poljanski 14 v Ljubljani smo zato postavili dva posebna zabojnika, ki nudita pločevini prijazen počitek. Vse, ki bi radi sodelovali pri ohranjanju čistejšega okolja, vabimo na obisk, kjer lahko s posebno stiskalnico stisnete in odvržete aluminijaste pločevinke pijač. Če ne veste, čemu to sploh služi, berite dalje.

Z zbiranjem aluminijastih pločevink ubijemo več muh na en mah. Ker nam ni vseeno, kako bomo živeli v prihodnosti, skrbimo za čisto okolje, saj s tem prihranimo ogromno količino električne energije, ker je aluminij neskončno obnovljiva energija. Sicer pa pločevinka, ki je odvržena v naravno okolje, potrebuje približno osemdeset let, da se razgradi.

Z recikliranjem ene same pločevinke prihranimo toliko energije, kot jo porabi stovatna žarnica v dvajsetih urah. Energija, ki jo prihranimo z recikliranjem ene pločevinke, napaja prenosni računalnik enajst ur, za izdelavo dveh pločevink pa je potrebno toliko energije, kot jo revnejši prebivalec Zemlje potroši v enem dnevu. Recikliranje enega kilograma aluminijastih pločevink lahko prihrani osem kilogramov boksita, štiri kilograme kemičnih sestavin in štirinajst kilovatnih ur električne energije.

V Evropi so nekatere države postavile minimum za obseg recikliranja aluminijastih pločevink po Evropski direktivi o embaliranju in odpadkih, saj recikliranje pločevink privarčuje 95 odstotkov energije, potrebne za pridelavo aluminija iz rude, in tudi onesnaženje zraka se z recikliranjem zmanjša za 95 odstotkov. Najboljše rezultate dosegajo na Norveškem, Finskem in v Švici.

Pločevinke, ki jih je danes letno v obtoku okoli sto milijard, so navadno izdelane iz aluminija ali jekla; na njih je skoraj zagotovo napisano, iz katerega materiala so. Eden izmed preprostih načinov, kako preveriti, iz katerega materiala je pločevinka, je ta, da k njej prislonimo magnet. Če se magnet ne sprime, je aluminijasta, sicer pa železna.

Reciklirati pomeni predelati odpadke v nove uporabne surovine ali izdelke. Tako snovi, ki jih vsakodnevno uporabljamo v življenju, ni treba zavreči, temveč jih uvedemo v obnovitveni proces, reciklažo. Mnogo snovi se tako lahko preoblikuje v nov izdelek, s tem pa se izognemo potrebi po novih surovinah, ki bi jih lahko primanjkovalo.

Če želimo reciklirati aluminij, moramo najprej zbrati odpadni aluminij in ga nato skladiščiti. Naslednji korak je priprava odpadkov, in sicer je potrebno rezanje, lomljenje, zlaganje, razvrščanje, čiščenje, sušenje, drobljenje in presajanje odpadnega aluminija. Za tem pride na vrsto postopek taljenja. Za želeno kakovost aluminija moramo dodati poleg sortiranih odpadkov še sol in vezne materiale, potem so na vrsti topljenje, rafiniranje in vlivanje v zelene polizdelke. Pri rafiniranju nastanejo določeni aluminijasti odpadki, ki se jih vrne na začetek proizvodnje.

Močnejšo voljo in s tem širšo pot naj nam da informacija, da se v Švici letno reciklira okoli devetdeset, v Sloveniji pa le deset odstotkov aluminijastih pločevink. Ljudje se kar radi izmikajo odgovornosti. Neodgovorno se vedemo do okolja in svojih potomcev, ko si mislimo, da bodo že drugi poskrbeli za to. Izmišljamo si mnoge razloge, zakaj je neodgovornost smiselna, zakaj je trpljenje prijetno. V isti koš prevečkrat vržemo tudi listek z napisom: »Ločevanje odpadkov je brezvezno.«

VABIMO VSE BRALCE, DA NAS OBIŠČETE V NAŠEM DNEVNEM CENTRU, KJER LAHKO PLOČEVINKE STISNETE S POSEBNO STISKALNICO IN JIH VARNO ODVRŽETE V POSEBEN ZBIRALNIK.

GRAFITOMI

Zunanji ali notranji opazovalec naše doline šentflorjanske pride do ugotovitve, kako močna in specifična čustva gojimo med seboj.

Ko se na sosedovem parkirišču zasveti nova pločevina, začne srce biti močnejše. Noči so nemirne, dokler ni kakorkoli poškodovana. Potem pa - sočutno poslušanje in naslajanje ob zgodbi o končanih sanjah o njegovem dopustu. Kaj bi šele bilo, če bi prišel v višji plačilni razred ali bi kot kandidat zmagal na volitvah?!

Čustvo se na žalost ne tiče samo materialnih dobrin in moči. V nos gresta tudi sreča v ljubezni in zdravje. Temu bi rekli nevoščljivost, zavist, in bi končali. Če pa se vrnemo k sosedoma in njunim pogledom na svet, stvar izgleda tako: nihče od njiju ne dvomi v moralnost svojega delovanja, le da drug v drugem vidita oportunisto. Tisti, ki nima, se vidi kot žrtev svoje poštenosti, bogatejši pa opraviči svoj položaj z delom in izobrazbo in je mnenja, da bi v enakih pogojih revnejši ravnal enako. Skratka, drug v drugem vidita tekmeca. Opisan sosedski pojav vidimo vsakodnevno, v vseh slojih. Ljudje so vedno bolj na svojih bregovih.

Seveda obstajajo tudi drugačni, ki življenje živijo in si ga ne komplicirajo. Pomembno se jim zdi, kar počnejo oni, z drugimi delijo izkušnje. Zbujajo se mirnih src in se ne sprašujejo, česa nimajo. Važna je le eksistenca in veliko dobrih sosedov, prijateljev. Tem bi lahko bili nevoščljivi.

Tu ta čustva dobijo globlji pomen in nas učijo: če hočeš obogateti, začni pri sebi.

Tomislav Gruden - G. T. S.

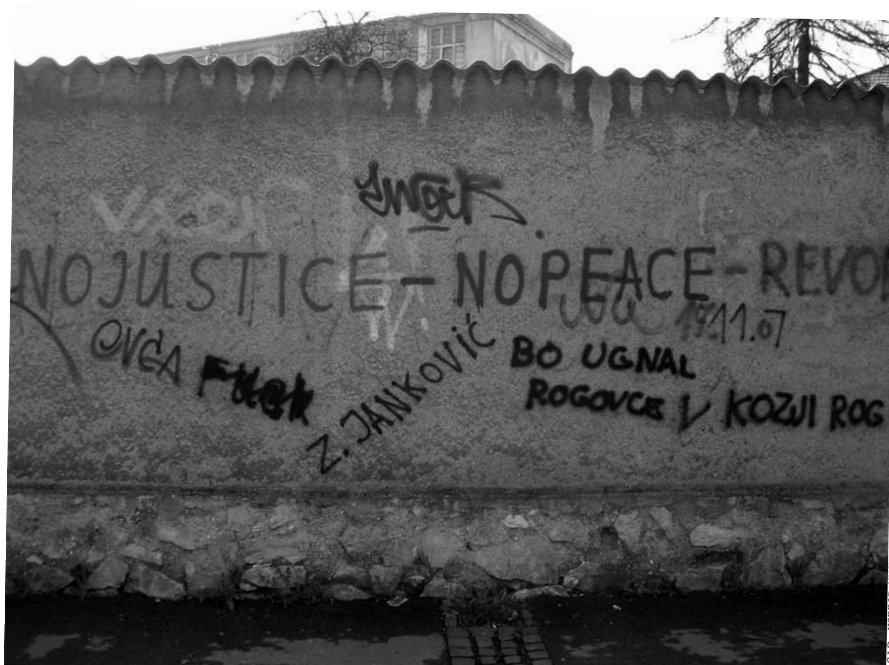

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

SEDAJ

SEDAJ SI SKUŠAL STKATI PREPROGO IZ PAJČEVINE.

PRENEHAL SI ŽRETI STRUP ZA PODGANE, POŽIVILA ZA KONJA,

NEHAL SI JEČATI, KER SE JE ZATAKNILO, NI ŠLO NAPREJ,

VSE SE JE PRIČELO VRTETI V KROGU, MISLI, BESEDE, DEJANJA.

SEDAJ SI GROZEČE MORE UTOPILO V SKODELICI MLEKA,

PIL SI KOT KRAVA, NE DA BI VEDEL ZAKAJ, NAJBREŽ ZATO, DA BI PREŽIVEL.

SEDAJ SI PRENEHAL JOKATI, ULIL SE JE DEŽ,

PRASKAL IN GREBEL SI PO SPOMINU,

SANJ PA NI BILO VEČ, NIČ VEČ.

Nataša Dembsky

SOCIAL-EGO TURBULENCA

Bojan Sklepič:

VELIKA DISKRIMINATORNA KONCEPTNA POTEPTANOST

RAZLIKA, LOČEVANJE, STIGMA, USTVARJANJE RAZLOČKOV »V KORIST KOGA IN ŠKODO NEKOGA«, OMEJEVANJE NA PREŽI, HIERARHIJA — DRUŽBENE SKUPNOSTI.
KOLIKO IN KAJ JE VREDNOTA ČLOVEKA ALI SKUPNOSTI?
POSTAJA MOLOVSKO POGOJENA DIPLOMATSKA NOTA, V INTRIGO »VPRAŠANJA V ODGOVOR«.

NOTRANJI IZRAZ ČLOVEKA — FILOZOFSKI KVOCIENT INTELEKTA,
NOTRANJE ŽIVETI, RAZUMETI DIALOG S SEBOJ (NARAVNA SHIZOFRENIJA)
— K POSLUHU POZITIVNEGA.

IN TLIJO ENERGIJE, VIHRA PODIVJANA POJENJA,
GLAVA NE OPLETA IN KRETNJE MISELNOSTI SE KONCENTRIRAJO,
POSTANEJO HOMOGENE — USKLAJENE,
BLAŽEN JE TAK OBRAZ.

KAPITALNA MRZLIČA,
POJEZIČNI GODELJ, POVEDNI ELEMENT ZMENJENIH, NEPOZABLJENIH,
ZGODBA O PRISPODOBI NEKEGA PRILAGAJANJA,
MIKROSITUACIJA PRIJATELJSTVA.
ONA — SE VEDNO JE Z MENOJ, SE ŠTEKAVA — POVEZANA SVA Z LJUDMI,
ZAZNAMOVANA Z NEKO ZGODBENO IDENTITETO, V PROJEKCIJO MESTNEGA BLIŠČA.
DOGAJANJE — SEDAJ ŽIVLJENJE GRE ZARÉS, ZA LAS,
ČAS SE NIKAMOR NE PREMAKNE,
POMEMBNE SO KORENINE, KRONANE SO LAŽI.

INTELEKT ALI EKSPONAT
INTRIGA POSTAJA SPORAZUM, SPLETKAR, ZLOBNI ZHAGOVALEC PREVLAJUJE
KOT NEKAKŠEN ZDRS ALI NESPORAZUM DEJANJ ...
AROGANCA KOT INTELEKT, SPRENEVEDANJE KOT INTELEKT,
INTELEKT KOT POVZROČANJE BOLEČIN, KOT POSLEDICA TISTIM, KI ZAUPAJO.

ZGODBA MEDICINSKE SESTRE

Prišla sem v službo, bila sem nočna. Prvi obhod zvečer, soba 8, zadnja na desni strani. Vstopila sem malo v strahu, saj so me kolegice pripravile na grozo, ki me čaka v tej sobi. Ležal je v postelji ... moški z dolgimi črnimi lasmi, z dolgo neurejeno brado, tekla mu je infuzija, bil je videti ubog. Prvi hip sem se ga prestrašila, pozdravila sem uradno, strogo, nasmejal se mi je in mi rekel, da sem taka kot njegova profesorica v srednji šoli. Nekaj dni je ležal pri nas na oddelku, počasi sva navezala stik, ki je bil kar prijateljski. Bil je vljuden, načitan, prijazen, kar naprej je bral in nekaj premišljeval. Njegova postelja je bila ob oknu, lahko je gledal v nebo, gledal krošnje dreves, sončni žarki so ga grel skozi okno, videla sem, da ob tem neizmerno uživa, ni mu bilo treba skrbeti za nič, bil je na toplem, čistem, dobival je hrano, bil je zadovoljen. V svojem življenju izven bolnišnice je bil brezdomec. Nisem ga spraševala, zakaj je tako, po pogovoru sem sklepal, da je moral biti precej izobražen, razgledan ... Opazila sem, da je imel na nočni omarici majhno prozorno vrečko, v kateri so bile slike. Prosila sem ga, da mi jih pokaže. Sprva se je branil, potem pa se je omehčal in mi jih pokazal. Na sliki je bil postaven moški v uniformi, s črnimi urejenimi lasmi, brez brade, s širokim nasmehom in belimi zobmi. Lahko bi bil maneken. In bile so oči – tople, rjave, nasmejane, bile so oči človeka, ki me je gledal iz postelje in me opazoval. Oči so bile iste, prav nič se niso spremenile, čeprav je moralo od fotografiranja miniti kar nekaj let. Onemela sem, ostala sem brez besed, saj me je pogled na človeka na sliki in osebo, ki je ležala v postelji, globoko presunil. Izdabila sem: »Kaj ste naredili iz svojega življenja?« Skomignil je z rameni in se mi nasmejal z brezzobimi usti. Njegov padec me je prizadel globoko v dušo, premišljevala sem o tem, kaj se mu je moralo hudega zgoditi, da je pristal, kjer je – na dnu družbe. Odneslo me je iz sobe, bila sem šokirana; ko sem o tem pripovedovala drugim, so se mi (vsaj mlajše) kolegice zelo posmehovale. Tistih oči – toplih, rjavih, tako živih – ne bom nikoli pozabila, čeprav je od tega minilo že nekaj let. Kdo ve, kje je zdaj, kako živi? Se je morda pobral? Tega najbrž ne bom izvedela ...

09
KRALJI
ULICE

TATOO ZGODBA

foto: Matilda M. Dobro

Ko sem bil na Dobu v zaporu zaradi umora, sem skušal narediti samomor s kokainom in heroinom. Temu se reče *speedball*. Nato sem bil pet dni v komi ... Ko sem si opomogel, mi je zdravnik rekel, da mi je bog dal še eno »šanso«. V spomin in opomin na to, sem si dal napraviti ta tatoo.

Bojan - Kugla

Žičnica

PLURIBUS UNUM: SOCIALNO PREDOZIRANJE

010
KRALJI
ULICE

V sredo, 27. februarja smo Kralji ulice v sodelovanju s študentkami socialne pedagogike v KUD-u France Prešeren priredili premiero gledališke predstave z naslovom Socialno predoziranje, ki preko kombinacije komedije in tragedije predstavlja življenje ljudi na socialnem robu – od brezdomcev, izbrisanih, do narkomanov itd.

Sprva je bil namen naših srečanj doseči zaupanje in dobro počutje med morebitnimi bodočimi soigralci, kajti na začetku nismo imeli cilja postaviti oziroma zgraditi predstave, temveč se spustiti skozi različne gledališke prijeme ter se opazovati, kako se znotraj njih počutimo, in tako izpeljati zanimive gledališke delavnice. Vendar pa so nas vaje ponesle v popolnoma nepričakovano smer, načrt vaj se je pričel dopolnjevati s številnimi ter bogatimi idejami uličnega glasbenika in ostalih igralcev in vse bolj je kazalo, da si želimo narediti le en končni izdelek – predstavo! Sam scenarij je rasel skozi srečanja, ki so bila dvakrat tedensko in ki smo jih namenili medsebojnemu sodelovanju, poslušanju, opazovanju, čutenju; črpali smo iz trenutnih situacij, v ospredju pa je bila improvizacija, ki je tudi glavna značilnost predstave. Seveda se je odnos med igralci gradil preko številnih konfliktov, razmišljanj, strahu, podpore in smeha, vendar smo na koncu zbrali toliko moči, da je do realizacije le prišlo. Namen samega projekta je bil poskusiti brezdomce ponovno družbeno vključiti, jim dati priložnost, da se svobodno izrazijo, da so ustvarjalni, da črpajo iz sebe ter preko vsega tega gradijo svojo samozavest in boljše samopodobo. Eden izmed sodelujočih je takole opisal svoje občutke: »Moji občutki med samo pripravo in pozneje med igro so bili izredno pozitivni, saj sem se po dolgem času končno počutil koristnega in nekemu cilju namenjenega. Med samo predstavo sem se počutil neizmerno, milo rečeno, dobro.«

Od gnilih paradižnikov in jajc, petdeset evrov bogatejše izbrisanke, dveh brezdomcev, hrepenečih po šnopsu, predoziranega narkomana, lisičke, zajčka, narave, ljubezni in objemov do hierarhije. To je na kratko opis celotnega dogajanja na odru, za odrom in pod njim. Več vam ne bomo izdali!

Vljudno vas vabimo, dragi gledalci, da se nam pridružite, saj nameravamo našo igro še nadaljevati. O morebitnih ponovitvah predstave socialno predoziranje boste pravočasno obveščeni!

Tanja Vuzem

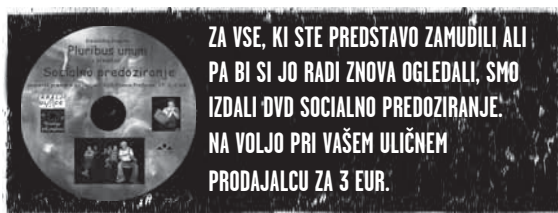

foto: Borut Pečeln

Gledališka skupina Pluribus unum tik pred premiero

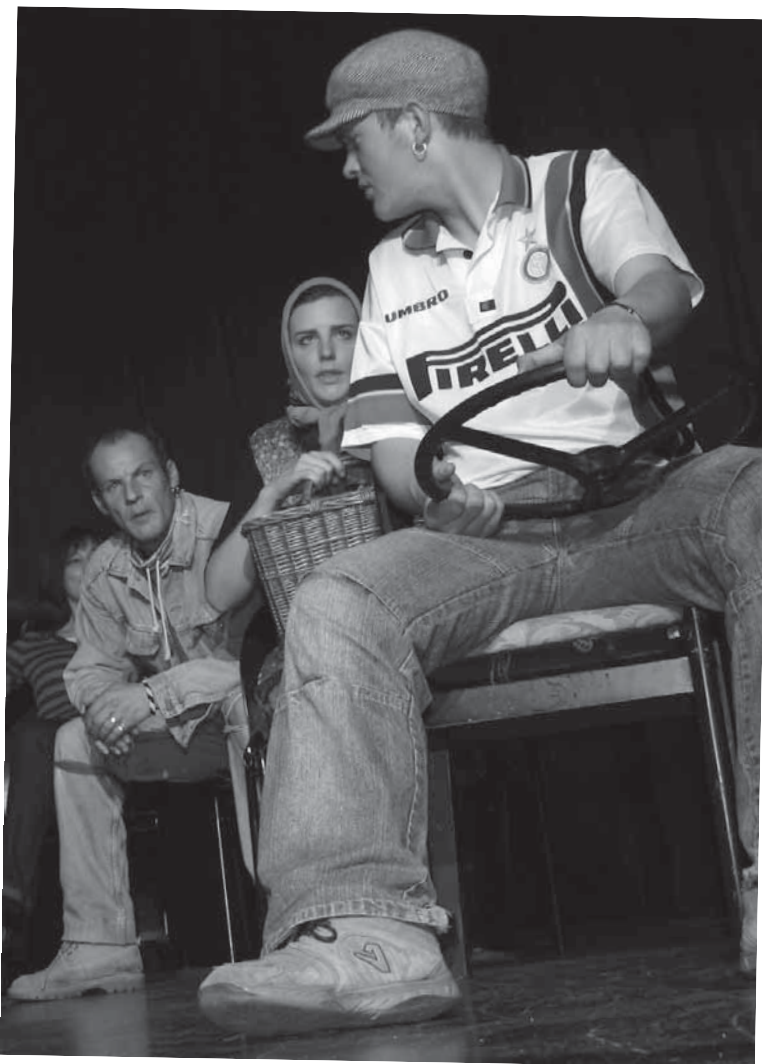

foto: Mariša Bertonec

Pestro popotovanje pestrh ljudi

VTISI S PREMIERE

GLEDALIŠKA SKUPINA PLURIBUS UNUM: PREDSTAVA SOCIALNO

PREDOZIRANJE, SREDA, 27. 2., OB 17H V KUD-U FRANCE PREŠEREN

Z društvom Kralji ulice se počutim povezano na marsikakšen način – družinsko, prijateljsko in predvsem idejno. Izredno rada berem Kralje ulice, spremljam druge projekte in z veliko radovednostjo in veseljem osebno spoznavam kralje. To, da so se lotili predstave, pa mi je bilo sploh blizu, saj se sama poklicno ukvarjam z gledališčem. Verjamem, da gledališče lahko ustvarja močno intimno dinamiko med sodelujočimi in neverjetno čarobne dogodke za občinstvo.

In ta predstava je zagotovo bila čaroben dogodek. Najprej sem opazila izredno pisano družino med občinstvom. Študenti socialne pedagogike, kralji ulice, prijatelji sodelujočih, nekaj stalnih gledalcev KUD-a France Prešeren, naključni obiskovalci gledaliških predstav, stari, mladi, strokovni, laični, brezdomni in tisti z domom, bolj in manj izobraženi, ženske in moški, tisti, ki imajo radi sladolede, in tisti, ki ga sovražijo ... Skratka, najrazličnejši ljudje – in treba je priznati, da redko katera gledališka predstava pritegne tako raznoliko občinstvo. Velik plus za Socialno predoziranje.

Predstava nas je vodila z nezahtevno nežnostjo od enega prizora k drugemu, od pesmi h gibu, od igralca k igralcu, od izredno duhovitih do močno ganljivih trenutkov. Všeč mi je bila sama struktura predstave, saj ni šlo za linearno zgodbo, ampak za žanrsko različne dele (od pevskih in gibalnih delov do besednih skečev), ki so se tematsko zliili v celoto. Nastopajočim se je poznala trema, a ne do mere, ko bi bila omejujoča, ampak samo do tam, kjer je bila koristna. Koristna tako, da je igralce in igralko poganjala, jim dajala moč in odrsko prezenco, vsem nam med občinstvom pa sporočala, da smo priča res posebnemu dogodku. Male napake (zmeda na odru, polzaprti zavesa, mini težave s kostumi, pogovor iz zaodrja, ki se je slišal v dvorano itd.) so zame dogodek naredile samo še lepši in iskrenejši. Najbrž malo tudi zato, ker sem sama ljubiteljica živosti v gledališču, improvizacije in čaščenja trenutka. V vsem tem sem uživala pri Socialnem predoziranju. Splošen vtis je bil torej res tak, kot da smo priča nadvse posebnemu dogodku. Nekako deviško je bilo vse skupaj. Prvič ima res poseben okus.

Pa še to. Kako sem sploh prišla do tega, da sem napisala teh nekaj besed o predstavi? Marko, ki je tudi soustvarjalec predstave Socialno predoziranje, je pred časom kot novinar časopisa Kralji ulice prišel na predstavo Pozor! kolektiva Narobov, kjer sama ustvarjam, in o njej napisal recenzijo. To je bila ena najboljših povratnih informacij, kar sem jih dobila o svojem delu.

No, kakorkoli že, s tem istim Markom sva se zagovorila po kraljevski predstavi in on je bil tisti, ki me je prepričal, da nekaj napišem. Najin pogovor je tekel približno takole:

»Res bi lahko kaj napisala. Mene zanima, kaj si o vsem tem misliš. Poleg tega sem jaz nekaj napisal o vas. Daj no, napiši recenzijo!«

»Marko, z veseljem bi to naredila, ampak jaz še nikoli nisem napisala recenzije.«

»A misliš, da sem jaz že kdaj napisal recenzijo pred vašo predstavo?! Pač – vse je enkrat prvič.«

Maja Dekleva

Ulični glasbenik z avtorsko pesmijo Oči narave in plesna koreografija Pluribus unum

Marko pripoveduje o prodajanju Kraljev ulice

NEK AJ

cestnih

MI2

Ne moreva se uresničiti, mi pravi. Imam probleme z različnimi strupi in ona ima probleme, ki jih ustvarjam jaz. Problem je, da sem zapravljal zaupanje in ji pokazal svoj drugi jaz, ki laže, ji ne izkazuje ljubezni in je nezanesljiv. Na začetku ji mogoče iz osamljenosti nisem pokazal tudi svoje temne strani, pokazal sem ji človeka brez preteklosti, ki misli samo na prihodnost. Vendar tu nisem lagal, videl sem celo luč na koncu tunela – začel sem delati načrte in nehal sem živeti iz dneva v dan. Stvari, predvsem lepe, so nama polnile dušo in srce. Nisem verjel, da imam lahko spet človeka vredno življenje. Potem naju je poletje peljalo v jesen in naprej v zimo, na trdna tla. Moje laži in obljube so bile na majavih tleh, gradovi, ki sem jih zidal v oblakih, so kar naenkrat tresčili na zemljo. Najbolj pa boli to, da je bila posvarjena pred tem, kar se bo zgodilo z nama.

Ona je kljub temu pridno gradila svoje življenje, napredovala, moja okamenelost pa je kmalu postala pretežka in jo je zadrževala v dolini. Njene solze so pot naredile spolzko. Dosegla sva najnižjo točko v najini pravljici, sam pa sem padel še v reko. Ponudila mi je roko in do nje je bilo vse dlje in dlje, drugi breg pa je vse bližje. Bom zmogel priplavati nazaj in jo objeti? Ali pa bom na drugem bregu opazoval, kako zapušča najino obalo in kako se vzpenja na vrh? Ta zgodba še ni končana. Dokončajte jo vi sami. Brez truda in zanesljivosti se v ljubezni ne da živeti. Ob zahemaranju in begu pa se prav gotovo umre. Upam, da pride dan, ko si bova znova zrla v oči in ne vsak k sebi.

Tomislav Gruden - G. T. S.

Sanje so dovoljene

Ni pa dovoljeno živeti v omami iz sanj.

Žalostno – ne tragično – je življenje, ki ga ljudje presanjajo.

Pretresljivo in čudovito pa je, ko se kdo tu in tam prebudi iz življenja, ki ga je presanjal, v sanje o življenju.

Takrat sanje lahko postanejo pot k resničnosti.

Kajti sanje so čudežno gorivo, za človekovo osebno rast.

Upanje pa je motor, ki sanje zna udejanjiti, da postanejo stvarne in konkretne oblike.

Vzemi človeku sanje pa bo ugasnil kot sveča v vetru. Vzemi mu upanje pa bo umrl za življenje. Postal bo le neosebna inventarna številka.

Vendar pa tega nasilja nad tabo ne zmore storiti nihče drug ... razen ti sam.

Nikakršne okoliščine ali razmere ne morejo zapreti sanjam poti in jim ugasniti upanja.

Mišljenja, upanja in hotenja ti ne zmore odvzeti nihče drug, razen če si tega nasilja nad sabo ne storiš sam.

Nihče pa te ne more ljubiti, niti ti ne moraš ljubiti nikogar, če nisi ti sam tisti, ki se imaš rad, se ljubiš in spoštuješ.

Tega ti res ne more dati nihče, niti ti odvzeti.

Kaj je torej res tako težko osrečiti sebe, biti srečen, živ, zadovoljen in sprejet – če si to ti sam?

Okoliščine, drugi ljudje in ves ostali balast so namreč zunaj tebe – niso ti.

Lojze Smole

Hude rakete

Pozdravljeni motoristi, srečno!

Že pripravljate svoje jeklene konjičke na poletno sezono, kajne? Tudi sam sem velik privrženec motorjev – moram priznati, da nimam veliko izkušenj, vendar bi se z veseljem usedel na kakšnih tisoč kubikov. Spoštovani motoristi, težko mi je pri srcu, ko skoraj dvakrat tedensko zasledim novico o umrlem motoristu, nobeden od vas ni tega vreden. S tem prispevkom vas želim opozoriti k večji previdnosti; prihaja zelo vroče poletje, to pa je že nevarnost za vaše možgane in za vse ljudi. Ko

boste dajali čelado na glavo, vedno pred tem pomislite sledeče: doma vas čakajo sin, hčerka, žena, prijatelji, oče pa sestra ali brat, ki bi bili zelo zelo žalostni, če vas ne bi bilo več.

Če pa greste loviti Zajčice, boste ugledani vseeno, če se peljete 50 ali pa 280 kilometrov na uro.

Razumem situacijo, ko pritisnete na gumb in zaslišite zvok ali grmenje svojega konjička, da o adrenalinu sploh ne razpravljam. Skratka, želim vam predvsem pametno vožnjo in veliko srečnih trenutkov in lepih avantur.

Vsako leto se omejuje prostor z jeklenimi konjički na štirih kolesih, nimam nič proti njim, tudi oni so kul, žal pa nastaja prostorska stiska, ki jo čutijo po vsej verjetnosti tudi kolesarji.

Srečno! Lepo vas pozdravlja

KTM - Mare Ceglár

Hors Polde

Polde spet je žličko žgal, da bi si možgane spral.

Manija in depresija sta postali njegova obsesija.

Ne upa si pogledati življenju v oči, zato raje v opoju tablet, alkohola in drog zaspi.

Polde znašel se v mamili je zavetju, on prav uživa v njih zadetju.

Revež spet ne najde dost debele žile, hkrati sanja, da na lotu bi zadel horsa za dve kile.

Francu zavida njegove res debele »kable«.

ne opazi pa, da je Franc zaradi droge skoraj ob vse »žnabile«.

Ne opazi, da gre pri fiksni za užitek zlagane, so načela mu možgane: mamila – podgane.

On v svet mamil je vpel, vendar nima dost denarja, da bil vsak dan bi zadet.

Misli, da je z iglo frajer, v resnici se pa potaplja v mamilni bajer.

Pravi, da je življenje sitno in tečno, če bo tako nadaljeval, bo kmalu zaspal za večno.

Polde je sam sebi največja tegoba, droga ga bo pripeljala do groba.

Zanj bilo bi bolj zdravo, namesto da se drogira, da vsak dan pridno onanira!

Zmajčkar

ANEKDOTE IZ PRODAJE

Z ULICE ...

Nič hudega sluteč prodajam časopis ... trudim se prodati čim več, ker je od tega odvisno moje preživetje, reševanje težav, da se rešim ulice. Prijazno pozdravljam redne stranke, četudi ne dobim nič po tem, ko kupijo nov izvod časopisa, in vse ostale možne bodoče stranke ter jim ponujam Kralje ulice po ceni enega evra. Nekateri odzdravljajo, nekateri ne, nekateri se mi le nasmehejo in odzdravijo, drugi gredo mimo in iščejo piko, kamor bi usmerili svoj pogled, da bi si lažje zakrili pogled na brezdomce – nujno Janševo zlo. Veliko ljudi mi polepša dan, najdejo se ekstremi z velikim egom in malimi možgani, ki sprejemajo le sebe in nikogar več, ter mi pokvarijo dan s svojo nerazgledanostjo in neznanjem. Marsikomu popestrim dan z vici, prijaznim klepetom, prijazno opazko.

... Proti meni prihaja starejša gospa in lepo jo pozdravim. Povem, da prodajam časopis. Pogled mi pove, da ne bo nič s prodajo. Izusti pa le nesramen: »Zginejo naj delat ... teli klošarji.« Zahvalim se ji za željo in odide. Če ne bi bila vrata avtomatska, bi jih gospa zapahnila in zaklenila za sabo, samo da me ne bi gledala. »Ha, zdaj pa maš!« si mislim pri sebi. »Vse pa tudi ne more biti tako, kot si si zamislila. Ne moreš me kar zbrisati izpred vrat zdravstvenega doma, potegniti črte in živeti zavita v vati v svojem prelepem šišenskem svetu, bogastvu in visoki družbi.«

Nazaj grede jo ponovno pozdravim. »Prekleti klošarji ... zginejo naj enkrat že delat!« se ponovno zadere name. Mimoidoči jo začudeno gledajo, se križajo ter zgražajo nad njo. Tokrat mi prekipi: »Gospa, moja prodaja časopisa je delo, tako kot je delo vaše pomivanje sekreta doma, le s tem, da je moje plačano, vaše pa ne. In hvala za želje! Bi šla delat, pa sem imela infarkt, foter mi je pokradel vse, kar sem kdaj naredila s tremi službami. In res oprostite, ker spim v avtu zaradi tega, kar delajo starši svojim otrokom; in sem vam tukaj v napoto!« Ni še nehala in mi naprej žugala od daleč. Ušel mi je en: »Čarovnica, ko bi te vsaj infarkt, kot je mene, pol pa sikaj, kakor veš in znaš.« Pokvarila mi je

dan, kljub temu, da nisem želela prekiniti prodaje časopisa, ker sem imela v žepu premalo denarja, da bi si prodajo časopisa lahko odmisliła z dnevnega programa brezdomke, sem pobrala časopis in odšla.

Nikoli ne naredi ali reci komu česa, kar ne bi hotel sam slišati. Je resnica drugačna? Vedno srečam tudi hudobne ljudi, ki mi želijo slabo in mi pokvarijo dan ter zasenčijo lepe trenutke, ki mi jih drugi prej pričarajo z nasmeški, evrom, lepbo besedo ali le kratkim pogovorom med dnevi, ki jih moram zaradi krivice in tuje krivde preživeti na ulicah.

Zanimivo je le eno: ženska, slabše oblečena kot jaz, z nahrbtnikom na rami, skuštrana in neurejena, me zmerja s klošarko. Še zanimivejše – opazke so letele na kolege brezdomce in mene sploh ni smatrala za brezdomko ...

Kaj bi bilo, če bi ljudje najprej premislili, preden odprejo usta? Ker nikoli ne veš, kdo je človek, ki ga ogovarjaš, kaj dela, kje stanuje in zakaj je tako, kot je. Nikomur ne privoščim tega, ampak vsak bi moral doživeti socialno dno, da bi znal ceniti vse, česar sedaj niti ne vidi, kaj šele, da bi poslušal ali sprejemal.

Obenem se vsem strankam zahvaljujem za vsako prejeto dobrino pri prodaji časopisa Kralji ulice.

Švejk

RESNIČNA 5

Prodajalec in njegova prijateljica v deževnem vremenu v Plavi laguni prodajata Kralje ulice. K njemu pristopi starejši moški, ki opazi v veliki luži mladega goloba. Prodajalca prosi, naj ubogega goloba reši utopitve. Prodajalec takoj pristopi, hoče prijeti goloba, a ta odleti. Z moškim se zasmejeta in ugotovita, da jima ni odletela sreča, ampak ... da je bilo to dobro srce obeh. Prodajalec za nagrado dobi tri evre.

Roman

RESNIČNA 6, LOTO MANIJA

K prijaznemu prodajalcu čestnega časopisa pristopi srednje star moški in ga povpraša po njegovi sreči.

Prodajalec mu odvrne, da je njegova sreča neulovljiva, da je bilo njegovo življenje posuto z velikimi preprekami, mnogo trnja in raznimi podobnimi življenjskimi ovirami. Možakar odide do kioska, vplača listek za loto in ga izroči prodajalcu časopisa. Prodajalec se mu zahvali in nestrpno čaka na žrebanje. Kot ni imel sreče v življenju, ni imel sreče tudi pri žrebu. Ob naslednjem srečanju mu pove o svoji sreči, ki jo že pozna. Možakar seže v denarnico in mu izroči pet evrov v upanju na boljše naslednje dni.

Roman

KONEC JANUARJA

— SONČEN DAN — PRODAJA KRALJEV ULICE NA RUDNIKU

Pristim Kralje in vrečko zunaj, skočim noter po ene cigarete in ko se ravno vračam, mladenič pregleduje vsebino moje vrečke. V njej sem imel nekaj kosov orodja, zato sem ga vprašal: »Kaj je, fant? A bi rad kaj delal ali bi raje hodil v šolo?«

Takoj ko sem odprl škatlico, me je vprašal po cigaretah. Vprašal sem ga, če ima osebno, ker se mi je zdel zelo mlad, pa je rekel, da nima. Mulc je bil star okrog 14, 15 let in ko se je vračal iz trgovine, sem ga skušal privabiti k pogovoru, pa je dejal, da ima le kartico za zdravstveni dom na Metelkovi.

Vprašal sem ga: »Kaj pa piješ tam?«

Bil je čisto zmeden. Ves zbegan se je obrnil, zašel čez trato pod stopnice, nekaj časa razmišljal in se odpravil proti križišču in domov. Jaz sem se usedel na časopis in nemo strmел za njim ter razmišljal, kaj počne tak otrok pri desetih letih, da je že pri štirinajstih na neki metadonski terapiji.

Ta dogodek me je zelo prizadel in še dolgo sem razmišljal o tem.

To ni prvopripriljska sula.

Sale

Dogodki:

V mesecu marcu smo brezdomci odigrali štiri prijateljske tekme proti znani ekipi »Fušarjev«, ki z nami vsako nedeljo na igrišču športnega društva Poljane igra mali nogomet že od meseca novembra lani. Ekipa brezdomcev je sedaj stabilna in je pripravljena igrati tudi v kakšni ligi. Toda glede na finačno stanje naša ekipa ne more storiti več, kot je do sedaj. V mesecu maju pripravljamo turnir s športnimi novinarji in medijskimi zvezdami.

Nekaj so pripomogli navedeni donatorji, nekaj bomo pripomogli sami, čakamo pa tudi na drugo pomoč, ki bi bila dobrodošla! Ekipa brezdomcev je pripravljena sodelovati tudi pri raznih dobroteljskih akcijah, s čimer bi odplačala marsikatero podporo. Izbrali smo tudi vodjo oziroma selektorja naše ekipe, ki nas spodbuja in nam daje marsikatero nasvete na podlagi svoje bogate nogometne kariere.

Posebej se zahvaljujemo nasprotni ekipi »Fušarjev«, ki nas podpira pri igranju malega nogometa. Seveda pa ne smemo pozabiti naših donatorjev, ki se jim že vnaprej zahvaljujemo.

Roman Lasnik

014
KRALJI
ULICE

ŠPORTNI KRALJI

foto: Švajk

Donatorji meseca

Zlati donator: Janez (Šana) Albreht – dresi, nogavice, nogometni žogi, majice.

Srebrna donatorja: Janez Kompare in Ludvik Grah – prehrana in pijača.

Bronasti donator: športno društvo Poljane – mreže za gole in igrišče.

foto: Mili

Kot imenovani selektor brezdomcev res želim, da bi fantje videli perspektivo v svojem življenju. Moram jih pohvaliti, ker so resni in imajo pristop do obveznosti, pa čeprav je to samo žoga. Kot selektor se zahvaljujem vsem donatorjem in prosim, da tudi drugi podprete fante, ki si resnično želijo igrati nogomet. Dare Majtan

Jakob Harisch

BRATJE SVOBODE PRAZNOVALI V ROGU

Freiheitsbruder so se letos odločili, da bodo praznovali svoj vsakoletni praznik v Rogu. 20. marca ob 12h so obiskali gospoda Jankovića na Magistratu. Marca organizirajo tudi festival – srečanje tujcev, kjer se družijo in zabavajo. Tako počastijo pomlad in konec zime, ko se spet lažje dela zunaj, kot v začetku leta.

Zbralo se je kakih 60 obrtnikov iz Nemčije, Švice in Avstrije, ki ohranjajo tradicijo ročne obdelave lesa, kamnin in kovin. To počnejo že od srednjega veka naprej. Za tri leta in en dan zapustijo svoj dom in odidejo po svetu opravljat prakso. Na pot vzamejo minimum prtljage, nekaj ročnega orodja in samo pet evrov. Živijo kot brezdomci in v nobenem kraju ne živijo dlje od treh mesecev.

foto: Jakob Harisch

Matilda M. Dobro

PO ŠESTNAJSTIH LETIH PA ZGODBA NEKEGA IZBRISA

Na zadnji dan tedna izbrisanih, ki je potekal med 25. in 29. februarjem, je ob izidu 228. številke Časopisa za kritiko znanosti »Zgodba nekega izbrisa« v knjigarni Konzorcij potekala tiskovna konferenca. Publikacija, ki je nastajala več kot eno leto, je izjemna tudi zato, ker orje ledino na izbrisanih tleh. Gre za drugo celostno delo, ki udarce, ki so jih dobili izbrisani, obravnava z akademskega, pravnega in aktivističnega vidika. V epicenter so postavljeni članki, ki obravnavajo nastanek slovenskega državljanstva, izključenost izbrisanih iz zdravstvenega sistema, primer kršenja mednarodnega prava itd. Po mnenju urednice Barbare Beznec »Zgodba nekega izbrisa« obravnava skoraj vse učinke, ki jih je delovanje izbrisanih iz registra stalnih prebivalcev imelo na slovenskem in tudi evropskem političnem parketu.

Pozornost si zaslužita kolaž na naslovnici, delo izbrisane Mirana Bileka, na zadnji strani pa navodilo za izvajanje Zakona o tujcih, ki ga je podpisal Igor Bavčar, minister za notranje zadeve v času izbrisa, v katerem je enoumno zapisal, da mora oblast vse pridobljene pravice nekaterih ljudi enostavno odmisлити. Sicer pa so izbrisani, rojeni 26. februarja 1992, kot nekakšni družbeni kazalniki pomanjkljivosti, ki sočasno kažejo tudi to, kako se država nasploh vede do obrobni skupin. Ob koncu se je vnela tudi zanimiva razprava, ko je eden od izbrisanih med občinstvom primerjal izbrisane z ljudmi, ki so bili ubiti med drugo svetovno vojno in še sedaj nimajo svojega dokumenta za večni počitek, mrliškega lista. Kot je že rekel Borut Mekina, je bila naša dežela dvakrat tlakovana z izbrisom. Prvič leta

1945, drugič pa 1992. leta. Zadnje besede na konferenci je iz občinstva prispeval Aleksandar Todorović, ki je predlagal, da bi se izbrisani preimenovali v politične žrtve, saj bi takšno preimenovanje morda pripomoglo k (bolj nagli) rešitvi tega problema. Država namreč v svojem trebuhu noče in ne mara nositi takšnih žrtev.

koncept in oblikovanje Studio Popper

015
KRALJI
ULICE

foto: Mariša Bertonec

foto: Mariša Bertonec

KRALJI ULICE NA SVEČANI PODELITVI NAGRADE FUNDACIJE ERSTE, KI SE JE ODVIJALA FEBRUARJA V NARODNI GALERIJ

Kralji ulice smo prejeli nagrado za socialno integracijo, namenjeno kreativnim in inovativnim projektom na področju družbenega vključevanja. Prireditev je spretno povezoval simpatični srbski filmski zvezdnik Miki Manojlović. L. J. Š.

Kraljevi recenzor: Marko Nakrič

PREDSTAVA DOGAJA!

Sama predstava je bila namenjena otrokom od 10. do 14. leta, kar je pri meni in kolegu, ki je šel z mano, izzvalo muzanje, češ, kaj bova midva med samimi otroki. Tam sem se znašel z določenim namenom, da napišem par vrstic o predstavi. Samo dogajanje na odru skuša preko komedije in improvizacije prikazati življenje najstnika oziroma najstnice, od odnosov s starši, prve ljubezni, šole do ostalih stvari, ki pestijo najstnike. Začelo se je z nesporazumom, saj je eden od »gledalcev« prinesel s seboj svoj stol in ga postavil kar na oder. V nekem trenutku se mu je pridružila še ena »gledalka«, ki ga je neuspešno poskušala prepričati, naj zapusti oder. Nadaljevalo se je z neke vrste plesom med njima. Naslednji prizor je bil koncert nekega reperja, ki je zapel pesem »Dogaja«, ki se skozi samo predstavo večkrat ponovi. Po odrepani pesmi je začel učiti gledalca, kako naj hodi, kakšne »muve« naj pri tem izvaja. Učil ga je tudi, kako

4. MAREC, CANKARJEV DOM, KOSOVELOVA DVORANA

osvojiti žensko ... V nadaljevanju so igralci zaigrali določene prizore, tipične za najstnika, ki se čudno obnaša, to pa s pomočjo publike, ki je dajala predloge, kako bi se njihovi starši odzvali na to, če bi se čudno vedli. Razpoloženje staršev so nastopajoči izražali z menjavo majic, na katerih so bili simboli, ki nakazujejo razpoloženja. Končalo se je z metanjem in prebijanjem balonov, na katerih je bil izpisan verz iz pesmi »Dogaja«. Tistih malo vtisov, ki sem jih uspel dobiti med gledalci, je bilo izredno pozitivnih. Problem je bil, ker so se nekako bali povedati karkoli, saj sem v rokah držal diktafon. Nakar so jih učitelji že popokali in so zapustili Cankarjev dom. Tudi mene je predstava nasmejala, saj sem pričakoval, da bo bolj otročja. Nastopajoči so bili veseli odziva najstnikov, saj so lepo sodelovali z njimi. Pri tem so povedali, da je odziv zelo drugačen, ko je večina gledalcev odraslih. Sami so imeli določen scenarij, ampak z veliko mero improvizacije, ki jim je

odlično uspela. Naslednji predstavi sta bili odigrani drugi dan. Za naprej pa ne vedo, kdaj bo še kakšna predstava, saj je Kosovelova dvorana precej zasedena.

foto: Urška Bojčević

F-MAIL

>> Nasilje nad ženskami, trgovina z ljudmi, diskriminacija Romov in Romkinj ter homoseksualnih, izbrisani ter to, da pripadniki in pripadnice muslimanske skupnosti nimajo ustreznega prostora za verske obrede, so Slovenijo uvrstili na seznam Poročila o položaju človekovih pravic za leto 2007, ki stanje pri nas sicer ocenjuje kot dobro. Poročilo ameriškega State departmenta opozarja tudi na površno obravnavanje prošelj za azil in vladni vpliv na medije ter občasno prekomerno uporabo nasilja s strani policije. Opozarja na poročila o posrednem vplivu države in kapitala na medije in o primerih samocenzure pri nekaterih medijih. State department se dotakne tudi korupcije, ki naj bi bila v očeh slovenske javnosti precej razširjena.

>> Česa nisem nikoli razumela na vlaku je zbirka kratkih zgodb Suzane Tratnik, ki je izšla pri Beletrini. Zbirka nadgrajuje prepoznavno pisavo Suzane Tratnik, zgodbe so nadaljevanje tistih iz Vzorednic, kjer je bil svet opisan skozi pretežno otroške oči, zdaj pa so njene osebe po večini nekoliko odrasle in počasi postajajo tiste, pred katerimi so jih ves čas svarili.

>> Ženska kavarna ob ponedeljkovih dopoldnevih je projekt, ki ga bo v aprilu začel izvajati koroški center za zdravje žensk v Beljaku. Projekt je namenjen brezposelnim ženskam. Avstrijsko poročilo o zdravju žensk namreč ugotavlja, da imajo brezposelne ženske več zdravstvenih težav, poleg tega pa brezposelnost običajno prinese s sabo tudi izgubo priznanja okolice in zmanjšanje socialnih stikov. V ženski kavarni se bodo lahko brezposelne ženske enkrat tedensko srečale z drugimi ženskami v podobnih situacijah, z njimi izmenjale izkušnje ter dobile zdravstvene informacije.

>> Resolucijo o enakosti spolov in krepitevi vloge žensk v razvojnem sodelovanju je 13. 3. 2008 sprejel Evropski parlament. Resolucija poudarja, da EU enakosti spolov v razvojnem sodelovanju doslej ni dovolj upoštevala in da države članice v svojih dokumentih o razvojnem sodelovanju ne navajajo posebnih ciljev in dejavnosti, povezanih z vprašanjem spola. Evropsko komisijo poziva, naj predlaga konkretne ukrepe, ki bodo povečali možnosti žensk v državah v razvoju za zaposlitev in sploh preživetje, naj sprejme ukrepe, ki bodo imeli konkreten in merljiv vpliv na odnose med ženskami in moškimi, spreminjanje zakonov, institucij itd., ter naj podpira ukrepe za krepitev pravnega položaja žensk.

>> Nov zakon, ki istospolnim parom dovoljuje poroke in posvojitve otrok, lezbijkam pa umetno oploditev, je predlagala norveška vlada. Zakon bo nadomestil tistega iz leta 1993, ki je predvideval civilne zveze za istospolne pare, vendar jim je odrekal pravico do cerkvene poroke in posvojitve otrok. V koalicijski vladi niso bili enotni glede zakona, saj so nekateri ministri nasprotovali pravici do umetne oploditve za lezbijke, medtem ko so podpirali druge dele zakona. Za zdaj še ni gotovo, ali bo parlament sprejel zakon brez sprememb. Čeprav zakon dovoljuje cerkvene poroke, vendar se bodo cerkve same odločale, ali bodo ob taki poroki priredile verski obred. Okoli 85 odstotkov Norvežanov in Norvežank pripada norveški luteranski cerkvi, ki je razdeljena glede vprašanja istospolnih porok.

>> 22. 4. 2008 je rok prijave na razpis za delovno mesto direktorice Evropskega inštituta za enakost spolov.

F-Mail je namenjen izmenjavi informacij o vprašanih enakosti spolov. Novice lahko sproti spremljate na spletni strani www.drustvo-vitaactiva.si.

VIR: F-mail 2008/10

ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU

VI. del

Boro in Anja

Pred leti, ko sem bil star okoli štirideset let in sem se odločil, da bom začel živeti, sem naenkrat brez nekakšnih priprav začel doživljati prve jasne vizije. Na začetku so bile vizije usmerjene vame in v moje fizično telo. Dobil sem jasne napotke, kaj naj delam, da pridem do cilja, ki je v tem, da očistim vodo v svojem telesu. Na začetku se mi je vse skupaj zdelo nelogično, ampak po kratkem času, ko so se prikazali prvi očitni rezultati, sem brez dvoma začel slediti vsem napotkom, ki so se kar vrstili. Na začetku sem imel veliko težav z ljudmi, ki so me obkrožali, ker niso videli stvari tako kot jaz. Zato sem bil večkrat tarča posmeha. Pošiljali so me k psihiatrom in drugim terapevtom, da preverijo, kaj se dogaja z menoj, mi poskušali na vsak način pomagati, se trudili na vse kriplje, da se spet vrnem nazaj v normalen svet. Čutil sem, kako se z vsakim dnem bolj oddaljujem od svojih najbližjih. Ampak globoko v sebi sem čutil, da bo prišel dan, ko se bomo spet sešli oziroma našli, in da bo takrat naša povezava veliko bolj pristna, kot je bila kdajkoli prej. Nekega lepega septembrskega dne leta 2002 sem taval po Ljubljani in iskal prostor, kjer bi prespal. Takrat sem že celo poletje prvič prespal zunaj, največkrat v Tivoliju pod drevesi. Šel sem v Knafljev prehod in se ulegel na klopco v zgornjem delu prehoda. Sproščeno sem gledal drevesa pred sabo in ura je bila okoli devet zvečer. Malo me je zeblo, pa sem se pokril s časopisom. Naenkrat sem začutil, kako me obdaja silna energija. Občutek je bil blažen. Ko sem tako nežno gledal v drevo, se je drevo spremenilo v nekaj živega, čutečega in izredno nežnega. Milo me je gledalo skozi mavrico raznobarnih energij. V tej nemi govorici mi je marsikaj prelepega povedalo. In glej ga zlomka, naenkrat se je kakor kolovrat obrnilo na glavo. Potem še drugo pa tretje drevo, potem hiša pa naslednja ... in postopoma se je vse obrnilo na glavo. Nakar se je tudi v meni vse obrnilo na glavo. Jasen občutek, da je vse obrnjeno na glavo, me je prežemal kar nekaj časa. Takrat sem dojel. Dotaknil sem se dna. Zdaj lahko začnem graditi od začetka.

Bi radi trošili, pa se bojite škodljivih učinkov
sodobnih proizvodov?
Prihaja rešitev.

NIČ [0]

NOVO! NOVO! NOVO!

Končno nič od nič v enem v novi,
najprivlačnejši embalaži.

Po promocijsko nizkih cenah le še do konca meseca.
Zgrabite svoj NIČ in uživajte v ničevosti!

Narejeno v EU (embalaža made in China)

foto: osebni arhiv

METADON JE ZDRAVILO

Sol in Koper
Biba

Ljudje smo navajeni, ali pa pač naravnani tako, da ustvarjamo mite in legende. Toda: kadar kakšne stvari ne poznamo ali o njej nimamo dovolj informacij, da bi si ustvarili trdno mnenje, posežemo po zadnjem izhodu – o določeni stvari začnemo širiti neresnico, polresnico, četrtnesnico, karkoli, samo da zameglimo svojo nepoučenost. Ko sem se odločila napisati teh nekaj trditev, nisem imela ravno veliko raziskovalnega časa, zato sem se poskušala osredotočiti na tiste najbolj pogoste mite o metadonu.

Miti in dejstva o metadonu

Mit: Metadon »gre v kosti« in jih oslabi!

Dejstvo: Metadon »ne gre v kosti« in nikakor ne škodi okostju oziroma nanj nima nikakršnega vpliva. Nekateri uporabniki sicer tožijo zaradi bolečin v okončinah, vendar je to bolj verjetno posledica blagega simptoma abstinence, kar je možno omiliti s prilagoditvijo odmerka.

Mit: Težje je prenehati z jemanjem metadona kot heroina!

Dejstvo: Prenehanje jemanja metadona je drugačno od prenehanja jemanja heroina. Zaradi podaljšanih abstinenci težav je odvajanje od metadona velikokrat občutno težje, vendar nekateri celo trdijo, da je ravno zato sorazmerno blažje.

Mit: Jemanje metadona škodi zdravju!

Dejstvo: Pri ljudeh, ki jemljejo metadon več kot 30 let, raziskave niso pokazale nikakršnih dokazov, da bi dolgotrajno jemanje povzročilo fiziološke poškodbe. Pri nekaterih uporabnikih metadona so se pojavili stranski učinki, kot so: povečano znojenje, napihnjenost, suha usta ... vendar ti učinki s časom ali s prilagoditvijo dnevne doze v celoti izginejo. Druge učinke, kot sta porušeno menstrualnega ciklusa in pomanjšanje libida, je nemogoče z gotovostjo povezati z jemanjem metadona.

Mit: Metadon je bolj škodljiv kot heroin!

Dejstvo: Metadon ni bolj škodljiv od heroina. Obe snovi sta netoksični, vendar sta lahko nevarni v primeru prekomernih odmerkov, kar pa v končni fazi velja za vsa zdravila, tudi aspirin in hrano, ki jo uživamo na nepravilen način. Metadon je vsekakor varnejši od uličnega heroina, ker je legalno predpisano zdravilo in se ga uživa oralno, medtem ko ulični heroin največkrat vsebuje škodljive dodatke, ki so kot redčilo primešani naknadno (mišji strup itd).

Mit: Metadon škodi jetrom!

Dejstvo: Jetra res skrbijo za presnovo metadona, vendar jim ta ne škodi. Metadon je veliko lažje razgradljiv kot mnoga druga bolj pogosto uporabljana zdravila. Posamezniki s hepatitisom in drugimi jetrnimi obolenji lahko varno jemljejo metadon.

Mit: Metadon škodi imunskemu sistemu!

Dejstvo: To ni res. Raziskave kažejo, da so HIV-pacienti, ki so vključeni v metadonski program oziroma terapijo, celo bolj zdravi in imajo v povprečju daljšo življenjsko dobo kot ostali.

Mit: Čim nižji je dnevni odmerek metadona, bolje je!

Dejstvo: Nižja doza metadona sicer zmanjša abstinenčne simptome, a le večji odmerek uspe blokirati delovanje heroina – in kar je še pomembneje, odpravi željo po njem. Večinoma pacient potrebuje od 60 do 120 miligramov metadona pri prenehanju z jemanjem heroina. Nekaterim je dovolj že pet do deset miligramski odmerek, drugim pa zadosti le doza več stotih miligramov. Najpomembneje je, da vsak pacient užije toliko zdravila, kot ga individualno potrebuje, in to brez zunanjih pritiskov in primerjanja svoje doze z ostalimi pacienti. Telo enako absorbira in se enako odzove na različno količino metadona, kar je dokazal priznani ameriški zdravnik, pionir na svojem področju, doktor Dole.

Mit: Metadon povzroča zaspanost, uspanost in zadetost, tudi »kinkanje«!

Dejstvo: Ponovno – če posameznik jemlje zdravilo pod nadzorom, torej redno vsak dan ob isti uri, in to samo dozo, ki mu je predpisana, ni razloga, da bi zdravilo povzročalo zgoraj naštetе učinke.

Vir: www.drugpolicy.org/docUploads/aboutmethadone

Še nekaj dejstev ...

Ameriška zveza zdravnikov za zdravljenje odvisnosti je odvisnost od opiatov opredelila z naslednjimi besedami: »Odvisnost od opiatov je bolezen, ki vključuje psihološke, fiziološke, genetične, vedenjske in socialne elemente. Odvisnost od opiatov ima nekatere značilnosti, kot jih imajo druge odvisnosti, vendar je potrebno opiatno odvisnost zdraviti ločeno, ker potrebuje svoj pristop. Pri zdravljenju ni mogoče vedno vzeti za cilj le absolutne abstinence, ker je mnogi odvisniki niso sposobni vzpostaviti takoj. Zdravljenje odvisnosti s preparatom metadon je učinkovito in varno za večino oseb. Idealno in hkrati nujno je poleg metadonske terapije izvajati tudi druge vrste terapij, kar bistveno izboljša končni uspeh zdravljenja odvisnosti od opiatov. Kot bolezen je tovrstno odvisnost definirala tudi Svetovna zdravstvena organizacija WHO.

Danes vemo, da gre pri odvisnosti od opiatov najmanj za bolezen možganskega tkiva in verjetno tudi za metabolično obolenje, ki je običajno kronično z značilnimi začasnimi poslabšanji in ponovnim izboljšanjem bolezni. Pri odvisnosti med drugim nastanejo tudi konkretne okvare možganskega tkiva, ki so že vidne z najsodobnejšimi diagnostičnimi postopki. V članicah EU ocenjujejo, da živi okoli en milijon in pol problematičnih intravenoznih uporabnikov drog.

Pa še malo zgodovine ...

Zdravljenje odvisnosti z metadonom ima že dolgo zgodovino. Pionirja v zdravljenju, doktorja Vincent P. Dole in Marie Nyswonder, sta prve uspehe zdravljenja odvisnosti od heroina z metadonsko terapijo dosegla že davnega leta 1964. Doktor Dole je kasneje, to je leta 1994, po tridesetih letih kliničnih izkušnjah zapisal, da je program vzdrževanja z metadonsko terapijo varno in učinkovito zdravljenje, če je strokovno vodeno in predpisano v dovolj visokih dozah. Dolgotrajno

metadonsko zdravljenje odvisnih oseb je združljivo z normalnim življenjem posameznika. Izkušnje iz preteklosti nas učijo, da sta strokovna in politična podpora metadonskemu programu ključni za njegov uspeh. Ta program je pomemben tudi zato, ker daje pomoč tudi tistim pacientom, ki ne morejo vzpostaviti abstinence, lahko pa obvladujejo odvisnost s pravilno uporabo metadona. V Sloveniji se je resneje pristopilo k tej vrsti zdravljenja v poznih osemdesetih, in sicer z veliko nasprotovanja laične in tudi strokovne javnosti. V letu 1991 se je začelo vpeljevati metadonski program v Kopru in Ljubljani. Pacienti so zdravilo prejeli v obliki tablet, nato pa so po letu 1995 vsi centri za preprečevanje in zdravljenje odvisnosti od prepovedanih drog po Sloveniji prešli na striktno predpisovanje

tekočine, pomešane s sadnim sokom, ki jo pacienti popijejo pred zdravniškim osebjem. Ukinjanje metadonske terapije v obliki tablet je pacientom povzročilo veliko neprijetnosti. A naj za zaključek povem, da je izmed vseh držav balkanskega bloka ravno Slovenija tista, ki je najbolj liberalna v izvajanju metadonske terapije (»pridni« pacienti dobijo svojo dozo za cel teden, pacienti terapije ne plačujejo itd). Vsekakor je na mestu omeniti, da sta za vse to zaslužna doktor Krek in doktorica Čelanova, ki sta kot nekakšen slovenski odgovor na zgoraj omenjena ameriška pionirja.

Vir: www.asam.org, literatura dr. Dolea in zapiski predavanj dr. Kreka

019
KRALJI
ULICE

KRALJI ULICE POTREBUJEJO NOV PROSTOR

KRALJI ULICE SMO SVOJ DNEVNI CENTER NA POLJANSKI ŽE PRERASLI. OBISKOVALCEV JE VEDNO VEČ, DEJAVNOSTI SE ŠIRIJO, ZATO IŠČEMO NOV PROSTOR, KJER BO DOVOLJ PROSTORA ZA DNEVNI CENTER, IZVAJANJE DELAVNIC IN UREDNIŠKO DELO. POTREBUJEMO VSAJ 120 M² VELIK PROSTOR V LJUBLJANI Z VHODOM Z ULICE, S SANITARIJAMI, PO MOŽNOSTI Z MINI KUHINJO IN S KLETJO ZA SHRANJEVANJE LASTNINE NAŠIH UPORABNIKOV.

KER VEMO, DA JE V LJUBLJANI VELIKO PRAZNIH PROSTOROV, KI NISO V UPORABI, VAS PROSIMO, DA NAM O PRAZNIH IN POTENCIALNIH PROSTORIH ZA NAŠE DRUŠTVO POSREDUJETE KAKRŠNEKOLI KORISTNE INFORMACIJE. PROSTORE SMO PRIPRAVLJENI TUDI OBNOVITI IN OPREMITI, ČE BO POTREBNO. HVALA.

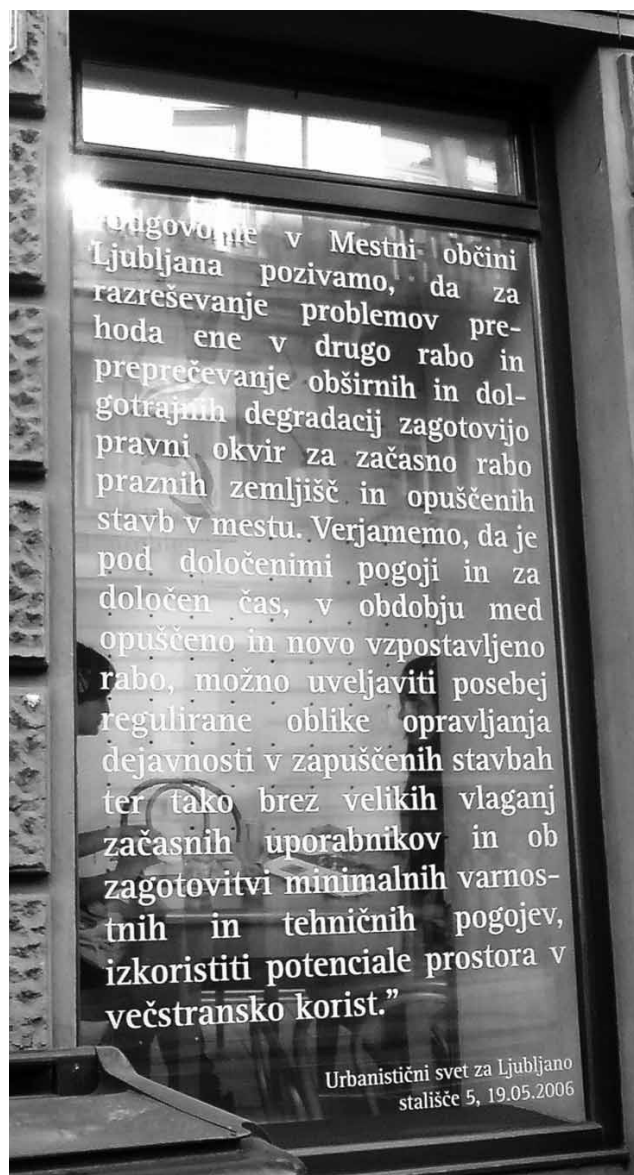

foto: Maja Vezina

foto: Sokol

DRŽAVA NEKEGA DRŽAVLJANA IN HIŠA NEKEGA BREZDOMCA

Gostujoči kolumnist: **Lan Dečman**

020
KRALJI
ULICE

Judje govorijo: »Kristjani niso na Pravi poti!« Kristjani vele vajo: »Judje niso na Pravi poti!« – pa oboji berejo Knjigo. Podobno kakor oni govorijo tudi tisti, ki ne vedo. Alah bo na Sodni dan presodil, v čem se ne strinjajo.

(Koran; Sura 2 – El Bekare, 113)

Kopi-pejsti upravitelj te države o visoki gospodarski rasti se ponavljajo. Koalicija & Co. zavidljiv podatek mantrata in malikujeta že od njegovega nastanka. Znova in znova se prenaša od govorov ob dnevu državnosti, pa podvaja v izseku govora ob dnevu človekovih pravic, še pred tem ob dnevu samostojnosti ter dnevu upora proti okupatorju. Ter ob vsem, kar je vmes in po. Govora ob Prešernovem dnevu nisem niti iskal, saj je bilo priložnosti za izživiljanja nad principi, ki bi jim Göbells, McCharthy, Broz Tito, Cheney in drugi najverjetneje z odobravanjem prikimali, dovolj. V izogib zlonamernemu blatenju očetnjave pred slušnim mednarodnim avditorijem smo jih pač prisiljeni prevzemati tudi sami. »Gospodarska rast je 6 in nekaj odstotna,« v poskusu, da si jo namažete na kruh, ki po deželi štrli iz smetnjakov, pa lahko, kar se kogarkoli tiče, tudi krepnete.

Stanje je sledeče. Spodbudna gospodarska rast, nezadržno višanje cen življenjskih potrebščin ter množica delojemalcev, ki – res je – še nikoli niso bili tako zaželeni, a so nezadržno pahnjeni v fleksibilno varnost, namesto varno fleksibilnost. Leta 2006 je bilo med vsemi le 30 odstotkov delovnih razmerij sklenjenih za nedoločen čas, na katerega so vezane nekdanje samoumevne pravice do plačane malice, dopusta, bolniške, porodniške, prevoza, regresa ter prispevkov za zdravstveno in socialno varnost. Vlada posredno odgovarja, da bi dodatne obremenitve delodajalcev zamajale ekonomijo, ki že tako komaj dohaja globalno konkurenco. Namesto da bi se praskala ob projekciji ponavljajočega trenda, po kateri bodo prilivi v pokojninsko blagajno čez leta zanemarljivi, saj bo delovna masa sestavljena iz armade prekernih, brez leta delovne dobe ter vloženega evra v pokojninski ali zdravstveni sklad.

Obenem je prisiljena kimati sindikatom. Protipolni dejavniki – predvsem inflacija – se z gospodarsko rastjo »uravnovežajo«.

Sindikati na nevarnost opozarjajo, teže pa je zaslediti, da bi se intenzivneje praskali zaradi ogroženosti lastnega obstoja.

**»GOSPODARSKA RAST JE 6 IN NEKAJ ODSOTNA,«
V POSKUSU, DA SI JO NAMAŽETE NA KRUH, KI PO
DEŽELI ŠTRLI IZ SMETNJAKOV, PA LAHKO, KAR SE
KOGARKOLI TIČE, TUDI KREPNETE.**

Zaenkrat v socialnem dialogu zastopajo redno zaposlene, ki jih je vse manj. Moč sindikatov je premosorazmerna s številčnostjo njihovega članstva.

Delodajalci se ne praskajo nikjer. Racionalizacija = maksimizacija. Tudi če je potrebno plače amortizirati z inflacijo ali z dvigom cen. Na vseh področjih. Cena kvadrata je v Ljubljani višja od dunajskega, antverpskega, münchenskega ... Neupoštevajoč primerljive cene ostalih dobrin ter za debelih nekaj odstotkov višje plače v Evropi, ki naj bi jo osvetljeval podalpski svetilniški sij.

Kvadratov ni brez kredita, kredita ni brez kredibilnega vira kruha. Kruh pa je vse dražja krepost.

Vse naštetu je v volilnem letu, v katerem predsedovanje Uniji učinkuje kot ročna zavora, Janševi predvolilni kampanji, najmanj neprijetno. V državi, kjer lahko čista lopata čez noč postane bumerang, ne gre računati na blagodejne učinke morebitne ženitve z gospodično Bačovnik. Pričakovanje srečnega dogodka je prav tako že svojevrsten nacionalni šport.

Istovetenje z neželjenim se krčevito upira zavesti. In obratno. Biti s premierjem Janezom ali z Bačovnikovo, ki ji »tisti, ki blatijo«, lahko očitajo kvečjemu prvi del te povedi, je v naših glavah, verjamem, lažje.

Po meri zapakirano in na pladnju dostavljano življenje stanovalcev hiše Velikega brata je tako, po mojem, le do skrajnosti privedena nezmožnost istovetenja in interpretiranja realne življenjske dinamike. Ko se mase ljudi odločajo za nakup kuponskih kartic, ki omogočijo vpogled v »vsakdanjik« z vseh koncev naphanih, zlahka kapitulira tudi moja zmožnost empatije. Če mi pa že mora biti mar, naj denar pobaše MARKo.

Človek se iskanja bogastva nikoli ne naveliča. Ko pa izgubi vse, ga upanje zapusti.

(Koran; Sura 41 – Fussilet, 49)

Damian Sovec

foto: osebni arhiv

Pamflet:

PA NE OKOL GOVORT

Črtomir Clonsky

Kolenc 08

MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE OPOZARJA

Ljubljana, 2007. Prepovedano je povsod kaditi. Policija in eksterminatorske enote streljajo kadilce, kjer jih vidijo. Nekateri kadijo le še na skrivaj, v kletah in zemunicah, pa še to le marlboro, po licenci kupljene od švercarskih Črnogorcev. Oh, kako bi rad kadil! Pa kaj, ko je lov na kadilce odprt, POKA in streljajo kadilce na licu mesta, samo BUM in paravojaške enote nekadilcev te ustrelijo. Smrtna kazen, če imaš le vžigalice pri sebi. Nič, pač le marksizem in leninizem, nič kajenja, nič drine, morave, filtra 57, skrivamo se povsod, nič kajenja, vžigalic, vžigalnikov. Tako kot velja revolucionarno geslo, nič kurjenja, tako kot v kaceti, kot nič kajenja v Sloveniji, še toplarno bodo zaprli. Prasci.

In nato grem v ljubljanski lokal Bohem na Rimski, pa ne da sem boem, nisem, ne kadim opojnih substanc, le čike, in kot ponavadi sem raztresen, naročim pivo, še psi smejo v lokal, le prižgati ni šans. IN PRIŽGEM CIGARETO, ne vem, me je prijavil natakar, gostinski delavec in ali ... oh ... ne mine sekunda in že so tu protikadilske enote, »Z NAMI«, mi reče osoren glas, dajo me v lisice in spravijo dokaze, se pravi čik v vrečko in me peljejo na policijsko postajo. Tam pa se začne. Pustijo me brez hrane in vode 14 dni v samici, ma kaj, brez čika! »Ste kadili, kje ste dobili cigarete, ste švercali, zakaj ste kadili?« Svetijo mi z lučjo v obraz, me tepejo. »Kurba, boš priznal, ti rakotvorni kadilec?« Ponujajo mi čik, pa se vzdržim.

Oh, grozno, nato se zbudim ves prepoten, dekle me je zapustilo, ker ne kadim trave, mrve, otave, ampak le cigarete, oh ... te sladke cigarete, prešvercane od Črnogorcev in želim si le eno, pobrskam po žepih in lepo – zadnja cigareta in z užitkom jo spoham. OH, KAKŠNA NOČNA MORA, oh, le en čik ... si želim ... in z užitkom ga pokadim, ko se zbudim sredi noči!

MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE OPOZARJA: ZARADI KAJENJA SE VAM LAHKO TUDI ZANOHTA!!

021
KRALJI
ULICE

Tanja in Janko

KRALJ IN KRALJICA

KRALJ

TISTE VIJOLIČNE ROŽE,
ŠE JIH SE SPOMNIŠ?
TISTE SO BILE DARILO ZA VZGIB,
KI SI MI GA DALA,
KO SI TAKO POMENLJIVO IN SAMOZAVESTNO
ZAMAJALA MOJ NOTRANJI MIR,
KO SI SE DOTAKNILA STRŽENA MOJE DUŠE.
ŠE ZDAJ, KO JE SPOMIN ŽE OBLEDEL,
SE SPOMINJAM TVOJIH VZHIČENOSTI TISTEGA VEČERA,
KO SVA OBA POTOPILA PONOS V NAJINI TELESU.
ŠE BOLJ SVEŽ JE SPOMIN NA SRCU,
KI STA HKRATI TESNO ZDRUŽENI UDARJALI,
KO SVA SE TAKO ZATOPLJENA BLIŽALA VRHUNCU.
NEMIR POMLADNEGA VEČERA SE JE RAZPLAMTEVAL
IN UGAŠAL TJA DO JUTRA ... IN ...
DNE, KO SEM PRICINGLJAL S TISTIMI VIJOLIČNIMI ROŽAMI.

KRALJICA

POLIT DAN IN POPITA NOČ.
MOGOČNA VIJOLIČNA IN NJENE LOVKE,
NJENE DOLGE ... MEHKE ŠPRANJE IN VIJOLIČASTO ...
BOŠ SPET PRIŠEL?
BOŠ PRINESEL S SABO SIVKAST ODTENEK? ...
TE BOM LAHKO GLEDALA TJA?
TE BOM LAHKO GLEDALA, KO ME BOŠ USTVARJAL?
KO BOŠ KLESAL MOJE ODZIVE?
KO BOŠ SPENJAL IN SESTAVLJAL UŽITKE?
IN SE RAZTREŠČIL NA ZELENEM HRIBU? ...

SUICIDNA, EMOCIONALNO NEZERELA LIČNOST, PONEKI PUT ZAŽELI, DA ŽIVI SAM U ŠUMI!

022
KRALJI
ULICE

V predhodni številki ste lahko prebrali, da se nam je oglasil Franjo Frančič, pisatelj iz Istre. Še pred časom smo si v uredništvu želeli z njim navezati stik in ga povabiti k sodelovanju, pa nam ga tedaj ni uspelo najti. Toliko bolj vzhičeni smo bili, ko nas je pred kratkim poiskal sam. S to številko začnemo objavljati njegove pesmi oziroma tekste iz zbirke *Neko napalmsko jutro, ko kri zalije sanje*, ki izide pri mariborski založbi Litera konec leta. Franja smo prosili, da nam ob tej priložnosti pojasni nekaj stvari.

foto: Jaka Adamič, Dnevnik

Kako se je vse skupaj začelo?

Ne vem, enako, kot bi rekel za jutra, najlepša jutra so zjutraj, pravi Feo, torej ...

Tvoja prva knjiga nosi naslov Ego trip. Je zate pisateljevanje ego trip?

Na nek način ja, čeprav je pisanje tudi želja po komunikaciji, a najprej pišeš zase, vase, kakor pač želiš, loviš pajkova znamenja in se trudiš ubesediti nemogoče, čas, ljudi, dogodke, čustva, je način življenja, da se ne bom preveč duval, samo brez knjig in literature mi živeti ni! Mislim, da je z muziko lažje, s slikarstvom, no, neke vrste ego trip je, samo takrat sem mislil na svojo pot, pa nisem vedel niti kam.

Je bila od tedaj, ko si napisal svojo prvo knjigo, pa do trenutka, ko si o sebi začel misliti kot o pisatelju, dolga pot?

V bistvu se pisatelj trudi biti pripovedovalec, nikoli nisem čutil ob pisateljevanju kaj vzvišenega. Je določen dar, a tudi delo, potrebno je imeti nek prebrani knjižni fundament, ni pa nujno. Genialcev je malo, v bistvu je težko biti dober obrtnik, kar je pa dodano pa toliko boljše – mislim na formo, sam jezik ... Evo, že nakladam.

Pa naslov te zbirke (*Neko napalmsko jutro ...*) – se da o njem morda povedati kaj več?

Je pač naslov pesmi, ki se mi zdi močna. Vse so nastajale tam od enih, pol dveh ponoči do petih. To so ure, ko pišem. Pesem je prišla sama, nisem kaj dosti razmišljal, besede so potrkale same na vrata bele noči. Je pa v tej in drugih neke vrste zgodba, več zgodb, ki se prepletajo: zgodba o mori, o splavu, o sosedu, ki pretepa brejo psico, o lažnosti, da lahko ubežiš strahovom, o teži časa, minevanju, da ne naštevam naprej, napalm, ki zaorje v tebi, val za valom, kot bi te nekdo brcal v trebuh.

Ti teksti, ki jih bomo objavljali, so nastajali v Istri, kjer sedaj bivaš in ustvarjaš. Verjetno si motiviko za pisanje deloma črpal tudi tam. Kakšno je to okolje? Lahko našim bralcem poveš še, kaj je začasno osvobojeno ozemlje?

Te pesmi niso ne vem kako tematsko vezane na Istro, ne bom opeval Istre. Vsak med nami išče neko začasno osvobojeno ozemlje. Fajn je, če ga kdaj pa kdaj najdeš v sebi. Je pa vsaka pokrajina po svoje lepa in čarovniška, tudi puščava, recimo Dolenjska, Kras ... No, no, za Gorenjsko sem bolj skeptičen, ni Strojnovih, pa vsi tisti turški nageljni na okenskih policah, pa angleška travica, pa red in disciplina ... Pa sem spet zašel. Ja, Istra ima svojo čarovniško moč, rad hodim tja, k svojim oljkam, njivam, rad sedim na koroni in gledam na stare soline, rad delam na zemlji, neka trdnost je, kar narediš, vsaj začasno obstane, zemlja ti vse vloženo hvaležno vrača, ljudje ne, prej živali, ja, tam je moje začasno osvobojeno ozemlje.

Rad imaš mir. Kaj je bilo tisto, ki ti ga je, preden si se preselil ven iz mesta, najbolj kradlo?

Človek se lahko preseli na luno, svojo prtljago vedno nosiš s seboj. Meni je vojaški psihiater napisal na odpustnico: »Suicidna, emocionalno nezerela ličnost, poneki put zaželi, da živi sam u šumi!« Ja, je kar zadel, kar se psihiatrom redko zgodi. Vsak psihiater bi rabil svojega psihiatra in ta spet svojega. Eni se imajo čist fajn v urbanem okolju, eni smo pa bolj take kmečke zverine. Je velika razlika med kmetavzarjem (teh je največ po mestih) in kmetom! Kmet ima zemljo in jo obdeluje, kmetavzar pa ... Nič hudega mi ni bilo v Ljubljani, razen da sem bil vsak dan pijan, enkrat na teden kakšen fajt, pa orožniki, pa misliš, da lahko zdržiš oster tempo, pa te načne, dotakneš se totalnega dna, potem nimaš kaj, dol se počit ali dvigniti se ... Je pa res, da nimam kaj početi po Ljubljani, pol jih je na Žalah, par po arestih ... Imam dva, tri dobre prijatelje, opravi svoje pri jebivetrskih urednikih in urednicah in grem.

NEKO NAPALMSKO JUTRO, KO KRI ZALIJE SANJE

Tiho, spokojno, skoraj idilično nedeljsko jutro v istrski vasi Padna, dete komaj slišno zaveka in se obrne na bok, lovci krvavih rok, brez obrazov stopajo mimo cerkve svetega Blaža, devica Marija razkrcenih nog leži v beli prosojni tančici oblaka, vakuumski splav opravimo hitro, zanesljivo in poceni, sosed Valerij v rokah drži lesen kol, breja psica drhti, komaj slišno ječi in joka, sosed Valerij zamahne, arbeit macht frei, in jo udarja in jo tepe, angeli igrajo na harfe pozabe, breja psica zdaj glasno ječi in joka, ječi in joka, in on jo udarja in tepe in jo tepe in jo tepe in jo udarja, mala rožnata trupelca se spreminjajo v bele čipke valov, psica joka in ječi in jo tepe in udarja, dete ne more izpod blazine prihodnosti, duši ga, duši, in jo udarja in jo tepe, sekira poleti, okrvavljena telesa angelov brez kril, kot rdeči kosmi snega padajo v pepelnato, požgano pokrajino, neko napalmsko jutro, ko kri zalije sanje.

Prej sem šel vsaj v Šiško na par rund, zdaj ne več. Kam to pelje, ne vem, v samostan ne, baje ga tam precej drinkajo.

**Razmesarjenost, smrt in kri režejo iz tvojih ubeseditv
– odkod prihajajo?**

Ne vem, iz starih brazgotin. Psihiatru ne bi nikoli povedal vsega, pa saj tudi ne hodim k njim, če pa bi, bi me takoj priključili na električno, šok do šoka, elektrošok, bi mi dali takoj terapijo, da bi na koncu mislil, da sem jaz psihiater. Nerač ponavljam, vsak teče svoj sredobežni krog pekla ... Staršev, rodu si ne izbiramo sami. Včasih je tako, kot da je bilo veliko tega odločeno že prej, samo jebi usodo, da usoda ne pojebe tebe. Pa še malo numerologije, kristalov, meditacije ... Meni rečejo kakšne profesorice, spolno nezadovoljene in neizživete: »Kurba, Frančič, pa se pri vas tako lepo začne tekst – potem je pa vse črno!« Ne znam delati drugače, sem pa napisal več kot deset knjig za mularijo. Jih rada bere, ker so tanke, pa tudi sončne so vmes, čeprav se lotevajo tem, ki jih naši pisatelji povohajo le redko.

Vsaka svinja naj svoje zelje rije, je rekel Janez Trdina pred več kot sto leti, ko je pisal svoje krasne dnevnike. Tam je prvi sočni, pravi pogovorni jezik, se pije in fuka, se krega in ljubi, se živi – pustite Bajke in povesti o Gorjancih. Srce je osamljen lovec, a ne?

Kaj pišeš sedaj? Kaj nameravaš pisati v prihodnje?

Sedaj delam na romanu *Hypo* in tudi v prihodnje bom pisal ta roman. Imam še par drugih osnutkov, čakam na izid romana *Izgubljeni jutri*, čakam na izid kratkega romana *Tu živijo srečni ljudje*, čakam na pomlad, da bodo njive polne, delam pravljice za mularijo v lastni režiji, skratka, dolgčas mi pa ni.

Po poklicu si tudi socialni delavec. Si imel v času študija kakšne vizije, kaj bi si želel kot socialni delavec početi?

Ne, drugi so imeli neke vizije, jaz pa sem iz socialnega delavca postal socialni problem in klošar. So me hoteli štipendirati »policijoti«, da bi šel v Zagreb. Ampak jaz sem stanoval na Kolezijski 25 v nesrečnem kraju Trnovo, kjer sem videl kdaj Vitomila Zupana pri »Julči«, kako se naceja, v pižami sem hodil po pet litrčkov na dan ... Je bilo lušno, časi srečnih popivanj. Nisem sposoben za delo z ljudmi, zelo malo tega sočutja je v meni, pa tistega, kar imaš ti. Nimam ne vem kako zelo rad ljudi.

Bereš kaj Kralje ulice?

Že prej sem sem in tja prebral kakšno številko. Precej dobrih literarnih tekstov, nebrušenih in surovih, in to jim daje čar. Po mojem so mnogo boljši kot v tistih naduvanih uradnih literarnih revijah, veliko življenja ... v redu »cajtng«. Sem ponosen, da sodelujem, drugje me sicer prosijo, pa nočem niti za peneze.

Hvala za tvoje odgovore. Želimo si še sodelovanja s teboj tudi v prihodnje, če pa bo pisateljski kruh v bodoče težak in se boš odločil dokončno odjebati kamnosrčne birokrate in škrte urednike, dobrodošel pri nas!

Gotovo ti prinesem kakšno pravljico, imam eno v glavi, o tem, kako se srečata Bog in klošar, pa zlata ribica je zraven, pa motorna žaga je zraven, pa srečen konec je, kot se za pravljice spodobi – nekako tako, da bodo zime vse bolj in bolj mile in na koncu v naši mali vasi sploh ne bo več zime in mraza! A ni fajn konec?! In vsi so srečno živeli, dokler seveda niso enako srečno pomrli!

*S Franjom Frančičem se je po elektronski pošti pogovarjala
Špela Razpotnik*

Gogijeva kolumna
Goran Šrok - Gogi

foto: Boštjan Cvetič

EKONOMIJA NEKEGA KLOŠARJA

024
KRALJI
ULICE

Kako je, ako se trudiš in trudiš, pa ti ne gre in ne gre? Vedno sem sebe smatral za inteligentno in nadvse iznajdljivo bitje. To tudi sem, a ako rojen nisi pod srečno zvezdo ... Takrat ti nobena pamet ne pomaga! Moja malenkost je s srečo skregana že od rojstva. Borba za pridobitev njene naklonjenosti je bila že na samem začetku obsojena na moj poraz. Vse, česar sem se lotil, sem tudi zajebal! Moja pot v pekel in nazaj se je začela leta 1987. Trikrat v preteklih letih sem se poskušal ubiti. Jeze, ki je takrat vrela v meni, se ne da opisat! Krotil sem jo z alkoholom, ki je bil vsa leta moj zvesti spremljevalec. No, med drugim sem bil tudi narkoman in lopov. V naslednjih mojih kolumnah boste lahko prebrali vse, kar sem ta leta preživel. Marsikomu se bode moja zgodba zdela na meji resničnosti, vendar prisegam na svojo čast, da ni niti en dogodek izmišljen! Vse, kar boste v naslednjih številkah Kraljev ulice prebrali, sem resnično doživel in preživel. Nekaj bi vam svetoval: NIKOLI tega ne poskušajte na svoji koži! SMRTNO NEVARNO! ŠKODI ZDRAVJU IN LEPOTI!

Ogromnokrat sem se poskusil dvigniti z dna in ogromnokrat sem pomislil na samomor! Ako sem nesposoben živeti vsaj do neke meje normalno, potem je bolje umreti. Ampak ne! Neka nevidna roka me vlekla je neusmiljeno naprej! Da bi naredil sam sebi veselje in se ubil? Ma kaki! Takšnega razkošja mi usoda ni dovolila! Ko ti je usojeno, takrat pač izdihneš in te več ni med živimi. Do tistega »takrat« pa ... ŽIVI in trpi! Življenje je KURBA – samo jemlje, da pa nič!

**TAKRAT SEM SPAL V BLOKU
NA GOSPOSVETSKI CESTI.
SPAL SEM NA KAVČU, KI
JE BIL POSTAVLJEN NA
HODNIKU.**

Torej, da neham pametovat. Čas je za prvo zgodbo. Imenoval jo bom

UVOD

Mogoče sem res navadna, gnila, zapita zguba. Mogoče res, a sem zguba s »karakterom«! To pomeni, da imam svoj jaz in da se ne pustim »jehat na suho«. Vendar ni bilo vedno tako! V vseh letih klošarjenja sem bil dostikrat »jehen«. Deset zim sem prespal po raznih blokih, kleteh, zapuščenih barakah, vagonih, klopeh, stoli in gostilnah. Nekaj od teh zim sem prebedel. Prehodil sem jih. Hodil sem po cele noči, dneve sem pa sede prespal v avtobusni čakalnici, na železniški postaji ali v kakem lokalu ob toplem čaju ali kavi. Ha! Se spomnim, da sem bil tako utrujen, da sem zaspal stoje. Naslonil sem se na telegrafnico, zaspal in se prebudil v snegu ob njej. Za nekaj mimoidočih je bilo to smešno. No, meni ni bilo prav nič do smeha! Ko se je to zgodilo, sem bil popolnoma trezen. To je bil redek pojav. Treznost, mislim. Drugače sem pa bil večino budnosti pijan. No, to je bil komaj začetek moje kariere.

Naj vam opišem en dan iz svoje zakladnice spominov. Bila je zima. Mrzla zima. Točne letnice se ne spomnim, a bilo je nekje okrog leta 86/87. Takrat sem spal v bloku na Gosposvetski cesti. Spal sem na kavču, ki je bil postavljen na hodniku. Pokrit sem bil samo z obleko, ki sem jo imel na sebi. Okoli petih zjutraj sem moral svojo »spalnico« zapustiti. Moral sem zato, ker so lastniki tega kavča, ki sem proti njihovi volji imel v najemu, odhajali v službo. Pa sem šel v »mestno restavracijo« na jutranjo kavico z rumom. Tam sem posedel do 7. ure, nato pa odšel na avtobusno postajo. V čakalnici sem oddremal nekaj kitic sonetnega venca in se okoli 11. ure odpravil v mesto! Bil sem brez denarčkov, torej jih je bilo potrebno ustvariti! Fehtal nisem, sem pa kradel! Odšel sem v trgovino, si kupil sendvič ter ukradel liter viskija! Prodal sem ga po polovični ceni in odšel v »zamorčka« na kislo juho. Tam sem popil tudi nekaj piv. No, zakadil in zapil sem zaslužno! Okoli treh – obisk druge trgovine.

Tokrat so bile na vrsti suhe klobase! Tri »čajanke« za pas pa pol litra ruma v žep, kupljeni čips in odhod! Čajne klobase sem prodal, kupil cigarete in odšel na kalvarijo! Tam sem požvekal čips, spil rum in se vrnil v mesto. Namen? Obisk tretje trgovine! Tu kupim pol litra ruma, ukradem pa liter viskija! Ko ga prodam, odidem v restavracijo »Štajerc«. Tam sem imel mir. Kelnarju sem plačal pijačo, sebi pa dva deci kokakole, pa je to to! Rum sem imel svoj in sem se ga pridno nacejal! Ob 22h sem se še sprehodil do non-stop odprte pumpe na glavnem kolodvoru, še tam pred spanjem spil dva do tri rumčke ter se odpravil spat. Sem imel razgiban delavnik, kajne? A bil sem sam. Osamljen s svojimi mislimi. Bil sem jezen na sebe, na ljudi, na boga, na vse! Dvonožni dinamit! Samotar! Živel sem na ulici. Sam! Trmast upornik! O, ja! Razmišljal sem, kaj bom. Nikakor ne bom klošar! Niti pod točko »žnj« ne! Še vedel nisem takrat v svoji tumasti glavi, kako zelo se motim!

Lep pozdrav do naslednje številke Kraljev ulice! Verjemite, res so kralji! Bodite nasmejani in veselo živite svoja življenja!
**ŽIVLJENJE JE LEPOTA V VSEH
POGLEDIH!** Verjemite! Jaz sem porabil celih dvajset let, da sem to ugotovil! Držite se, čauči!

STRAH

NE POVEM TI NIČ,
A KRIK SAM SILI VEN IZ UST,
SEM KAKOR ZVER,
AMPAK NOČEM TE ZASTRUPITI S SVOJIM STRAHOM,
PROSIM, DAJ MI MALO SVOJE MOČI.
MOGOČE JE TO ZADNJIČ,
NE OBRAČAJ SE,
MOGOČE BO VSE BOLJE.

IN KO V STRAHU ME OBJEMAŠ,
S SVOJIM TELESOM TE ZAŠČITIM
IN ODNESEM TE Z ZADNJIMI MOČMI ...

MACIEJ

NIHILIZEM - REK

SLADKO TRPLJENJE
MAZOHISTA:
ZAKAJ NAJ SE
TRUDIM
IN IŠČEM
CIGARETE,
SAJ ŠELE
ŠTIRIDESET
LET KADIM,
A TRPIM
ŠELE
ENO
URO?

R. BOSCO

DEKLE Z DRUGEGA SVETA

POJAVILA SI SE NA ZEMLJI, V POLJU,
DEKLE Z DRUGEGA SVETA,
TELEPORTIRALA SI SE IZ SIRIUSA,
NEŽNO BI ME ODPELJALA V VESOLJE,
Z BRITVICO ME REŽEŠ PREKO OBRAZA,
TELEPATSKO SI ME POSILJEVALA,
VSE NOČI IN DNEVE SEM MORAL MISLITI
NATE.
NE VEM, KAJ SI,
PONOČI SI ŽENSKA,
PODNEVI SI MOŠKI,
DEKLE Z DRUGEGA SVETA,
PONOČI SI VROČA MAČKA Z BICEM,
PODNEVI SI MILIČNIK, KI ME POPIŠEŠ,
PSIHA MOJA TRPI ŽARADI TEBE,
DEKLE Z DRUGEGA KONCA VESOLJA,
BOG IN HUDIČ STA V TEBI OBENEM,
PONOČI ME TEPEŠ S PENDREKOM,
PODNEVI UDRIHAŠ Z BICEM,
PONOČI SE LJUBIVA,
PODNEVI ME KONTROLIRAS,
TI SI, TI SI MAČKA Z DRUGEGA PLANETA.

JOSIP KALAŠNIKOV

Gledala sem Animal planet

Psico so pojedli črvi.
Sprva je le ležala dolgo časa
v lastnih iztrebkih.
Načeli so jo črvi in jo sčasoma dokončali.
Psica je umrla živa, ko so črvi še plezali po njej.

Zjutraj sva se peljala po obvoznici, in čeprav veš,
da ne morem poslušati teh stvari, si mi rekel,
da si zadnjič videl napol povoženo mačko.
»Napol?« Ja, ko si se ti peljal mimo nje,
si videl, da je še pomahala z repom.

Atman

PISMA BRALCEV

POZDRAVLJENI!

Zadnje čase sem opazil pojav beračenja, pri katerem ima berač izvod Kraljev ulice v rokah, a ga ne prodaja. Ko ga želiš kupiti, odvrne, da ni naprodaj. Takšno ravnanje me skrbi, ker meče slabo luč na projekt, kakor tudi, žal, verjetno potrjuje moja razmišljanja iz zadnjega e-maila, da prodaja Kraljev ulice lahko vpliva na ločevanje na »prave« in »neprave« in da je zato beračem potrebno biti »v sistemu«. Kot vsak sistem ima tudi prodaja Kraljev ulice ljudi, ki niso v njem, a ki prav tako želijo imeti kaj od njega. Čeprav je tu vseeno velika razlika, da tisti, ki so v tem sistemu, ga tudi sami delajo in s tem kreativno pomagajo najbolj sebi (že sama ideja, da sami vidijo, da lahko vseeno kaj naredijo, da so lahko koristni, uspešni ...), medtem ko ti drugi sistem želijo le uporabiti ..., saj prodaja oziroma identifikacija s prodajalci Kraljev ulice ni cilj projekta, je le sredstvo aktiviranja brezdomcev.

Mogoče je potrebno bolj togo uvesti sistem identifikacijskih izkaznic, ki bi jih imeli na vidnem mestu. (Sem opazil, da nekateri že imajo nekaj takega, a ne vsi.) Žal to ne bo pomagalo tem konkretnim beračem. Bo pa pomagalo projektu pri ohranjanju dobrega imena in preprečevanju stereotipizacije v javnosti, da so sedaj začeli (vsi) brezdomci v okviru projekta kršiti »pogodbo« oziroma dogovorjen način beračenja (prodajo časopisa) in da si sedaj ne zaslužijo več pomoči. Takšna »pogodba« oziroma dogovor se je namreč nekako ustvaril oziroma se ustvarja. Seveda pa je vprašanje, zakaj ne bi pomagal komu, pa čeprav berači drugače, kot je nov dogovor. A potem se izgubi to enostavno merilo, komu pomagati in kako omejiti pomoč (ker vsem pa ja ne moreš pomagati) in spet se pojavi stresna situacija izbire: kdaj in komu pomagati, ki se jo spet rešuje na raznolike, a pogosto neosnovane načine. Prav tako imam občutek, da je ta številka kar hitro pošla oziroma da nova zamuja? Mitar

V ODGOVOR

Najprej se želim bralcu zahvaliti za pismo, v katerem je opisal problem, s katerim se tudi mi, prodajalci, strokovni delavci in sodelavci uredništva Kraljev ulice trenutno ubadamo. Seveda nam ni vseeno, saj je eden od naših osnovnih namenov ponuditi in razvijati ravno alternativo beračenju. Najprej je tako naša naloga izraziti načelno stališče, da gre v primerih, ki jih bralec opisuje, za kršitev, ki je ne spodbujamo, in za nastali problem iščemo različne rešitve. Naše bralce želimo opozoriti na ta pojav, da bodo nanj pripravljeni in se z njim znali soočiti. Bralce bi tudi radi obvestili, da v primerih, ko posameznik časopise uporablja za beračenje, ne za prodajo, tak prodajalec začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje. Vendar pa sankcije seveda ne rešijo težav (tudi zato, ker do enega izvoda časopisa kljub prepovedi ni težko priti), tu se pogosto težave šele začnejo. Zato bi na tem mestu radi pred vas, dragi bralci, razgrnili še nekaj misli. Res je, ljudje se ponujeni možnosti prodaje časopisa prilagodijo na različne načine. Nekateri izumljajo nove načine uporabe ponujenega sredstva; tistim, ki delujejo po pravilih in so v aktivnosti društva praviloma intenzivneje vključeni, pa s tem delajo sive lase. A zavedamo se, da so tudi oni »naša stvar«, čeprav bi jih najraje proglasili za outsiderje in jih kar izbrisali. Res je, da »kršitelji pravil« z našim kolektivom skoraj praviloma nimajo tako močne zveze in zato zaveze, kar pa tudi pomeni, da mi, ostali, v vzpostavljanju odnosov z njimi nismo ne vem kako uspešni, da poti do njih še nismo, morda pa je tudi nikoli ne bomo našli. Pravzaprav želim povedati, da so »naši outsiderji« odlični prototip kršilcev norm tudi v obče. Nenazadnje pa je to, da držijo časopis v roki, čeprav ga ne prodajajo, lahko med drugim dobra krinka pred policaji, ki ljudi, ki zgolj beračijo, popisujejo in bremenijo kršenja javnega reda in miru.

Prodorno se mi zdi vprašanje našega bralca Mitarja, ki se sprašuje, zakaj ne bi dal denarja komu, pa čeprav ta poskuša do denarja priti na način, ki krši neke dogovore, torej na nek svoj, inovativen, sebi prilagojen način. To vprašanje se mi zdi še kako na mestu. Inovacijam, vedno novim načinom, kako uresničiti svoje cilje, smo in bomo v prihodnosti priče še in še. Inovacija je tudi gibalno sveta, dinamika, ki žene stvari naprej. To, da ljudje kršijo prav naš sistem in prav naša pravila, pa ostaja predvsem problem nas, v tem primeru ustvarjalcev ter bralcev Kraljev ulice, in s tem se moramo in se bomo morali tudi v prihodnje nekako soočiti, če bomo želeli, da naš sistem obstane. Če pa bi vedno več ljudem časopis služil le še kot pripomoček za beračenje in ne kot alternativa le-temu, bi bilo za nas najbolj smotrno, da sistem preoblikujemo v nekaj drugega. Več možnosti imamo, kako bomo ohranjali svoj sistem. V nekaterih praksah po svetu, pri drugih cestnih časopisih, so pogoste represivne in kontrolne metode, ki tako poskušajo ohranjati obstoječa pravila. Sami nismo najbolj nadarjeni ne za represijo ne za kontrolo, zato poskušamo svoje moči vlagati tja, kjer smo močni, torej v vključevanje, izhajanje iz posameznikov in razvijanje takega sistema, ki bo uspel ponuditi aktivno vlogo in legitimno vključenost čim večjemu številu outsiderjev. To pa se ne zgodi na hitro, pač pa je potreben čas ... pa tudi dobršna mera za delo z ljudmi in z družbo prepotrebne utopije. Prosimo tudi bralce, da nas v tem še naprej podpirate po svojih močeh in nam svoje izkušnje, zamisli in morebitne rešitve posredujete.

Hvala!

Za uredništvo,

Špela Razpotnik

EDINI CAJTENG, KI GA KUPUJEM, KI MU VERJAMEM, IZDAJAJO KRALJI ULICE. ŠE BREZPLAČNIKOV NE BEREM. NAJRAJE PREBIRAM »KAVICO«. NE VEM, ALI JE MOŠKI ALI ŽENSKA, AMPAK ZADENE PREPROSTO, MOČNO IN V SRCE. TAKO KOT PRAVA KAVA MORA. VELIKOKRAT RAZMIŠLJAM O TEJ KAVICI. KDO JE, KJE JE, KAJ POČENJA ... A JE NA TOPLEM, A JE JEDLA, A SE SPLOH ZAVEDA, KAKO JE VELIČASTNA NAVZNOTER, ČEPRAV JE NA ZUNAJ NI VELIKO? A JE BREZ VEZE, ČE REČEM, DA JI ŽELIM VSE DOBRO? AMPAK JE RES TAKO. EMILJA

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

— **Duhovniško beračenje.** S spodnjega Štajerskega se nam piše: Po mestih, trgih in vaseh se nahajajo tablice z napisom: »Tukaj je beračenje prepovedano«. Ta prepoved pa velja samo za reveže, za duhovnike, ki živijo v sijajnih razmerah, ne velja. Pri nas na Štajerskem je bera odpravljena, ali duhovniki hodijo vendar od hiše do hiše in jo pobirajo. To je vendar čisto navadno beračenje, toliko ostrejša obsodba vredno, ker duhovniki ne beračijo radi pomanjkanja, ampak iz lakomnosti. Pa tudi na druge načine beračijo. Tako je pred kratkim neki župnik po končani pridigi oznanil: Na dan Vseh svetnikov bo »ofer«. Udeležite se ga v mnogem številu, pa ne darujte samo nikelnastih petic, ampak večje darove, ker bodo ta dan vsi duhovniki meševali in se morajo isti odškodovati«. — Ali ni to prav navadno in še prav grdo beračenje? V dotično cerkev pride najmanj 800 oseb. Od teh se jih vsaj 300 udeleži »ofra«. Če računamo, da daruje vsaka samo niklasto petico (10 vin.), znaša to 30 K, kar je za mali trud treh ali štirih duhovnikov pač sijajno plačilo. Zlasti ker imajo še sicer jako mastne dohodke. Kdaj bo vendar že konec temu beračenju?

Slovenski narod, 9. 11. 1901.

027
KRALJI
ULICE

SMS-KOMENTARNICA 041 291 760

DRAGE BRALKE IN BRALCI,
KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN
PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V
VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI
SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO.
V NJEJ BOMO OBJAVLJALI VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE.
V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA
TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760.

VABLJENI K SODELOVANJU!

7. 3. 2008 >> Samo nekaj upornih
prosvetljenih ljudi po svetu ... in vsi
prestoli moči se že tresejo. Lp, Bojevnica

15. 3. 2008 >> Marko, bodi blagoslovljen!
:)

16. 3. 2008 >> Vem, kako huda je božja
preizkušnja, ko se me je oči hotel na
vse podne načine znebiti iz mamine
hiše, da bi na moje mesto fliknil svojega
scrkljanega vnuka. Ker nikdar ne
pozabim očetovih krvavih žuljev, sem
očimu v obraz povedala resnico o tem, da

sem pogruntala njegove zlobne namene
... me je klofnil in jaz njega nazaj. Sva bila
zmenjena, moj brat se je potegnil kasneje
zame in, pri Svetem Bogu, verjemite mi,
zdržala bom! Odpuščaj znam!

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Tanja Vuzem

Predavanja

Kaj: Računalniški šah
Kje: Kiberpipa, Kersnikova 6, Ljubljana
Kdaj: 3. 4. ob 19h

Kaj: Matjaž Berger: Ali je 20. stoletje izumilo gledališko gesto?
Kje: Klub Lili Novy, Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: 7. 4. ob 19h

Glasba

Kaj: DJ R1 (rock in ostale garažne melodije)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 3. 4. ob 24h

Kaj: Izštekani na Valu 202 – bosanski pesnik in roker Damir Avdić
Kje: Radio Slovenija, Ljubljana
Kdaj: 15. 4. ob 22.25h

Kaj: DJ Brat in DJ Sister (punk rock, pop, disco, tango ...)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 17. 4. ob 23.30h

Kaj: Simfonični orkester akademije za glasbo
Kje: Gallusova dvorana, Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: 19. 4. ob 19.30h

Razstave

Kaj: Razstava slik in kolažev Veronike Ban
Kje: Galerija Mizzart, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: do 8. 4.

Kaj: Razstava starih pisalnih strojev
Kje: Knjižnica Poljane, Zarnikova ulica 3, Ljubljana
Kdaj: do 30. 6., vsak delavnik od 10h do 18h

Ostalo

Kaj: Second hand shop in balkan soul beat
Kje: Galerija Mizzart, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 3. 4.

Kaj: Literarni večer Braneta Mozetiča
Kje: Klub Monokel, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 10. 4. ob 20h

Kaj: Seminar (Balkan case challenge)
Kje: Ekonomska fakulteta, Ljubljana
Kdaj: 18. 4. ob 9h

Kaj: Refleksije sodobnih scenskih umetnosti
Kje: Klub Lili Novy, Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: 7. 4. ob 19h

Kaj: Festival slovanskih kultur
Kje: Klub CD, Ljubljana
Kdaj: 28. 2.–8. 5. ob 19h

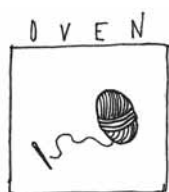
Kaj: Slovanski most – Ewa Schilling (Poljska)
Kje: Konferenčne dvorane M, Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: 3. 4. ob 19h

Kaj: Slovanski most – Etela Farkaševa in Dušan Dušek (Slovaška)
Kje: Konferenčne dvorane M, Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: 10. 4. ob 19h

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! kraljiulice@gmail.com

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkić

Zadnje čase ste zelo občutljivi na razne izjave drugih ljudi. Pazite, da se ne boste preveč obremenjevali s temi problemi, temveč se posvetite sami sebi in svojim čustvom ter nasprotnemu spolu, ki komaj čaka na vašo naklonjenost.

Nikar ne hitite z nepremišljenimi dejanji, rajši počakajte, da se stvari same od sebe rešijo. Le zakaj bi se mučili po nepotrebnem, poglejte naokoli, nekdo vas skrivaj opazuje in občuduje. Mar veste, kdo bi to bil?

Partner komaj čaka, da bi se vi malce ohladili z vašo jezo in da bi skupaj odšla nekam na potovanje. Od vas je odvisno, ali boste sprejeli njegov predlog. Dobro bi bilo premisliti o tem, kajti splačalo se vam bo.

Nekoliko ste zmedeni zaradi novice, ki ste jo izvedeli tik pred odhodom na novo delovno dolžnost. Sedaj niti ne veste, kako naprej, toda le brez skrbi nadaljujte tako, kot ste začeli, in uspeh ne bo izostal.

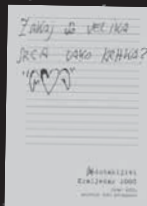
Kakršn imate nos, takšen je vaš ponos, zato le glavo pokonci in smelo ter vedro naprej, saj je vse to, kar delate, prav za vas in vašo okolico. Okolica vas bo sprejela takšne, kakršni ste. Napredek v službi in v ljubezni.

Vaš ugled in veljava bosta kmalu na dnu, če se ne boste spremenili, kajti na splošno gledano dober glas seže v deveto vas, slab pa še dlje, zato vam priporočam, da se spremenite in ljudje vas bodo imeli radi. Malo več sreče bo tudi pri denarju. To blagostanje vas ne sme uspavati, saj ga morate obdržati.

OGLASNA DESKA

Kraljedar 2008 – zadnje zaloge se na voljo! Zagotovite si svoj izvod pri svojem uličnem prodajalcu!

Rabljen moped, skuter, avtomobil ali kombi z velikim veseljem prejemem od darovalca. Vnaprej se Vam zahvaljujem. Miha, 040 344 405

Zavetišče Gmajnice je velikodušno ponudilo pomoč pri veterinarski oskrbi vsem pomoči potrebnim psom, ki delajo družbo brezdomcem. Hvala.

V prejšnji številki smo se zmotili, zato oglas s pravilnim naslovom objavljamo še enkrat. Se opravičujemo!

SPOŠTOVANI BRALCI!

Ker je postal moj brat Luka Knez, ki ima majhno hčerko, invalid prve stopnje, brez obeh nog in desne roke, vas naprošam, če bi mi kdo hotel napisati kako pismo ali razglednico iz lepih krajev. V pismo lahko primaknete še kak bankovec za pet evrov, zato ker ne more več žicati. Z vsem srcem se vnaprej zahvaljujem vsem prijaznim ljudem! Nik Knez

Pišite na:
Luka Knez
Frankovo naselje 43
4420 Škofja Loka

Na dan premiere (27. 2. v KUD-u France Prešeren) gledališke predstave Kraljev ulice in študentk Pedagoške fakultete z naslovom Socialno predoziranje smo svoje prve obiskovalce pogostili s picami pizzerije Foculus in pizzerije Pinki. Obema se iskreno zahvaljujemo za podarjene dobrote!

Za umetniško delavnico oblikovanja gline potrebujemo osnovni material, to je glino. Vnaprej se vam lepo zahvaljujemo. Vse darovalce bomo obdarovali z umetniškimi deli! 059 022 503

029
KRALJE
ULICE

TEHTNICA

ŠKORPIJON

STRELEC

KOZOROG

VODNAR

RIBI

Tako se razdajate s svojim delom in s čustvi do okolice, da vas ta že kar počasi izkorišča, včasih tudi tako, da sami ne veste, kako bi se rešili tega. Predlagam vam, da se sprostite na kakšnem sprehodu, date živce na pašo in premislite o vaših nadaljnjih korakih. Koristilo vam bo.

Zelo radi zbadate druge in z vašimi bodicami, ki jih imate toliko kot majhen droben ježek, spravljate ljudi v smeh. Zato vas ima okolica zelo rada. Zato kar nadaljujte s tem in uspeh ne bo izostal, saj boste vredni spoštovanja in povsod dobrodošli.

Zadnje čase streljate take kozle, da še sami ne veste, kaj je res in kaj ni. Ljudje se vam smeji in se vam čudijo, od kod vam take ideje, ki včasih prihajajo verjetno kar izpod odeje. Toda vi se ne zmenite za njihova mnenja. Za vas je pomembno, da ste ljudi spravili v dobro voljo. Le tako naprej.

Malo se ozrite naokoli in videli boste, da ni vse zlato, kar se sveti. Zato priporočam, da strpno premislite o vašem nadaljnjem delu in obnašanju in uspeh ne bo izostal. Vaša boljša polovica ima neko posebno željo. Ali ji boste prisluhnili? Čaka vas pošta z zelo zanimivo vsebino.

Preveč ste natančni tam, kjer to ni potrebno, tam kjer pa je potrebno, pa ne. Le zakaj? Dobili boste nenadni obisk osebe, ki vas bo presenetila z nekim predlogom. Sprva boste pomislili, da je to laž, kasneje pa se bo izkazalo, da je vse skupaj res. Ali boste zgrabili priložnost?

Obeta se vam službeno potovanje, ki bo nepozabno in tudi dobičkonosno. Paziti morate le, da vas veter zadovoljstva ne odnese daleč stran od domačih planjav, saj vas bi okolica zelo pogrešala, predvsem domači in prijatelji, ki jih ni tako malo.

030
KRALJI
ULICE

RAZVEDRILO

Aforizem:

Bolje biti star upokojenec,
kot pa mlad pokojnik.

Gregor B. Hann

Pomagaj zgodbi, da dobi svoj pomen!

Zjutraj sem vstal in si _____. Medtem sem si eno
_____ Pozabil sem si _____. Odšel sem v
_____ in _____ prijateljico. Skupaj sva _____
kavo in se _____ o njenem _____. Nato sva se
_____ in se _____ na _____ po _____.
Ogledala sva si tudi nekaj _____. Prijateljica je srečala
_____. Pogovarjali sta se o nekem zanimivem
_____. Skupaj smo šli _____. Jaz sem jedel
_____ z _____. Prijateljici pa sta jedli _____. Sredi
centra _____. Popoldne smo šli
_____. Dobro jima je šlo in _____ je bil enkrat.

(rešitve bodo objavljene v naslednji številki)

KTM - Mare Ceglär

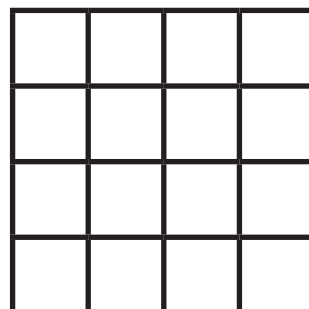
Od zraka

Zaustavi policist kralja ulice in ga vpraša za dokumente, nato
sprša naprej: »Od česa pa živite, gospod klošar?«
In gospod klošar odgovori: »Od zraka, gospod policist.«
»Kako od zraka? To pa je nemogoče!«
»Ja, ja, je mogoče,« odgovori kralj ulice,
»saj delam v mehanični delavnici, kjer pumpam kolesa!«

Gregor B. Hann

MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) satan, hudič, zlodej;
- (2) slabotnež, revček;
- (3) reka v Angliji, ob kateri je
tudi mesto, v katerem se
je rodil največji dramatik
William Shakespeare;
- (4) država v Afriki, glavno
mesto je Akra.

SUDOKU

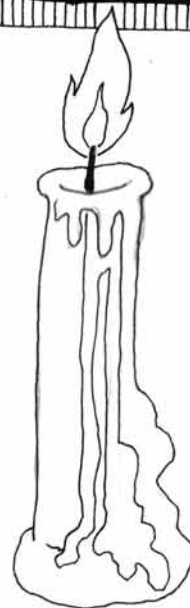
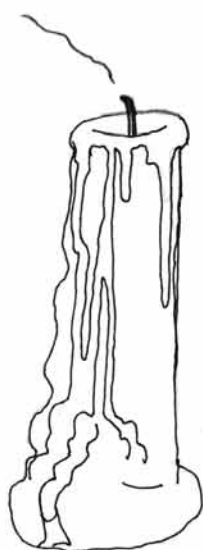
Navodilo za SUDOKU je preprosto: v vsak stolpec, v vsako vrstico
in v vsak 3x3 kvadrat vpišite številke od 1 do 9, v vsakem stolpcu,
vrstici ali 3x3 kvadratu pa se vsaka številka lahko pojavi le enkrat.

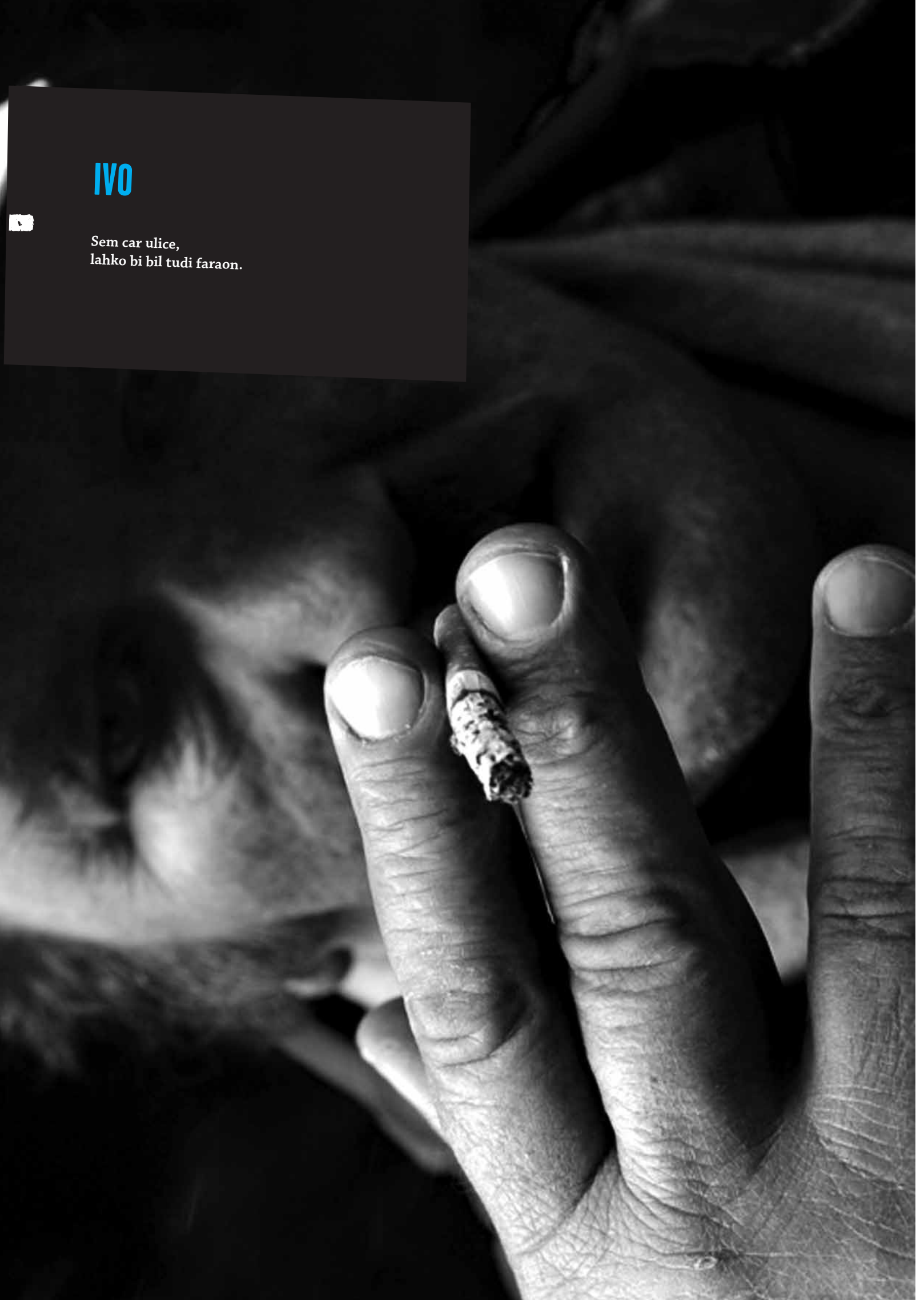
7					1	2	5	8
2		3		6	5		1	4
			9	1				
8		4				7		2
				7	2			
3	7		1	2		8		9
9	6	2	3					5

ZA SREČO

NIK*

IVO

 Sem car ulice,
lahko bi bil tudi faraon.